UN RÂS NEBUN

A.E. VAN VOGT

(din volumul Cartea lui Van Vogt
The Book of van Vogt, 1972)

I

Când a aflat despre accidentul soţului ei, mintea Mariei a fost străfulgerată de un aforism de-al lui, care o supărase întotdeauna cel puţin la fel de mult ca oricare din celelalte idei de-ale sale, la fel de nesuferite: „Prima reacţie a soţiei unui bărbat modern, când află despre moartea lui, este uşurarea. În ziua de azi toate femeile consideră că s-au măritat cu bărbatul care nu trebuia şi că acum or să găsească unul mai bun..."

Aforismul continua. Dar fusese întotdeauna convinsă că scriind această parte a aforismului şi repetându-i-o mereu, Carl dorise să vadă ce ar fi simţit ea în cazul în care s-ar fi întâmplat aşa de-adevărat.

În picioare lângă telefon, în casa părinţilor ei, după ce pusese la loc receptorul, Mariei nu-i venea să creadă că el chiar fusese accidentat: Nu acest om cinic la superlativ!

Câştigător, împreună cu ea, al Premiului Nobel pentru fizică anul trecut, şef al propriului său laborator de producţie, preşedinte al Corporaţiei Non-Pareil, amant (după spusele lui) al unor duzini întregi de femei, autor al unei extrem de mecanistice filozofii a comportamentului feminin (scrisese fiecare comentariu cu mâna lui într-o carte nepublicată, intitulată *Femeile sunt sortite pieirii* — Aforismele doctorului Carl Hazzard)... practic nu păruse vreodată vulnerabil.

Mai târziu, pe când se pregătea să ia avionul spre New York înainte de a-şi continua drumul spre coasta de vest, a mai primit un telefon: doctorul Angus MacKerrie, chirurg şef la Fundaţia de Studii ale Creierului, reuşise să scoată creierul lui Carl din cutia craniană cu câteva minute înainte ca moartea să-i cuprindă corpul zdrobit.

Cu o tresărire, Marie îşi aminti.

Carl şi ea, şi mulţi alţi savanţi, semnaseră cu câţiva ani în urmă un acord cu Fundaţia, prin care îşi donau creierele. Scopul era menţinerea în funcţiune a capacităţii de a gândi, după moarte.

Marie nu prea-şi dădea seama ce ar trebui să simtă. Cu siguranţă nu durere.

Un al treilea telefon — de la dr. Walter Drexel, care vorbea cu o voce ciudat de încordată — a fost scurt. Obţinuse orarul avioanelor cu care călătorea ea. l-a spus: „Marie, ştiu că o să ţi se pară ciudat, dar te aştept la New York. E foarte important."

Şi într-adevăr l-a găsit acolo, pe aeroport, înalt, bine îmbrăcat, serios, un domn bine de patruzeci şi ceva de ani.

A anunţat-o că i-a închiriat o cameră într-un mic hotel de lux pe East 48th Street şi că rezervase o masă la un restaurant tot de lux în apropiere. Totul era foarte ciudat, într-adevăr, dar Walter fusese şeful compartimentului de fizică la Hazzard Laboratories, şi, dacă lucrurile îşi urmau cursul firesc, ar fi trebuit să fie promovat acum pe postul lui Carl. Marie se sui în taxi împreună cu el, nedumerită dar nu şi tulburată.

Au cinat în doi, într-un separeu. Imediat ce au ajuns la cocteiluri, Walter începu, cu voce joasă:

— După ce ai plecat — la sugestia lui Carl, după cum am înţeles...

Ea dădu din cap aprobator:

— Vroia să merg să-mi vizitez părinţii.

— Pe mine m-a chemat în biroul lui. Mi-a spus că văzuse un schimb de priviri între tine şi mine care-l făcuse să-şi dea imediat seama că avem o legătură.

Ceva se strânse în Marie. Vechea ruşine. Spuse, nefericită:

— Nu-ţi face probleme, Walter, am mai trecut prin asta.

Walter continuă:

— Mi-a dat preaviz o săptămână. A zis că m-ar da afară, dar că nu vrea să dea naştere la bănuieli că mă zboară din cauza ta. A zis că nu vrea ca reputaţia ta să fie ştirbită. Mi-a spus să caut un motiv oarecare şi suficient de plauzibil pentru plecarea mea.

Marie spuse:

— Din clipa asta ai postul înapoi.

— Mulţumesc, Marie — fizicianul era grav. Dar dacă n-ar fi fost decât asta aş fi stat la Los Angeles şi ţi-aş fi spus-o acolo. A crezut probabil că-mi bagă un cuţit în inimă spunându-mi că va

vorbi presei despre numeroasele tale aventuri amoroase, că o să descrie lumii întregi existenţa lui de coşmar, ca soţ al unei femei uşoare...

— A zis afemeiatul ăla *aşa ceva!*

Pe moment, revoltătoarea inversare a adevărului o înfurie pe Marie dar n-o surprinse. În chiar primul an de căsnicie Carl o anunţase că are o amantă, sau două, sau trei. Ea se mutase imediat puţin mai departe, pe acelaşi palier, în apartamentul propriu. La scurt timp după aceea, Carl îşi manifestase primele bănuieli în ceea ce o privea pe *ea,* prin ceea ce avea să fie probabil primul lui aforism: „Termenul de femeie «bună» este incorect. Fiecare femelă umană s-a retras într-un colţ sigur din punct de vedere psihologic. A fi «bună» nu este decât unul dintre aceste colţuri, deşi este probabil unul dintre cele mai sigure din moment ce majoritatea femeilor americane îl folosesc ca bază de operaţii."

Carl argumentase că înfăţişarea ei exterioară de frigiditate nu era decât un aspect al „încolţirii", „retragerii la colţ", îşi regăsi vocea:

— Bineînţeles că l-ai anunţat că eşti nevinovat.

Walter răspunse sincer:

— Marie, era ca şi cum ai vorbi cu un dement. Când spunea lucrurile acelea despre tine, ochii lui negri îi luceau, buzele îi tremurau şi avea picături de transpiraţie pe obraji...

Era descrierea vie a unui Carl pe care Marie îl cunoştea bine. Spuse:

— Fără îndoială că intra într-una din fazele lui periodice de gelozie. În trecut, angaja un detectiv şi-l punea să mă urmărească. Câteodată îl găseam în camera mea, adul-mecând. Îmi spunea că miroase prezenţa unui bărbat — o minciună, pentru că nu era niciodată vreunul. În momentele acelea îi veneau în minte cele mai răutăcioase aforisme...

Se opri. O cuprinse vechiul sentiment de dezgust.

Walter spuse:

— Marie, operaţia asta pe creier schimbă totul. Îţi dai seama că Fundaţia de Studii ale Creierului aşteaptă să comunice cu Carl imediat ce dispare efectul anesteziei?

Marie nu se gândise la asta deloc.

Se gândi acum, dându-şi seama, amintindu-şi de lunile când undele ei cerebrale şi ale lui Carl fuseseră înregistrate şi

corelate cu modul în care vorbeau. Fiecare silabă şi sunet pe care-l produceau fuseseră transformate în informaţie analogică introdusă într-un calculator.

Walter continuă cu o voce ternă:

— Marie, dacă-şi revine Carl şi e tot în starea asta de gelozie şi suspiciune extremă, s-ar putea să spună ceva împotriva noastră.

Marie îngheţă de frică. Ar fi fost suficientă o singură acuzaţie pentru a distruge şi reputaţia ei, şi a lui Walter. Walter încheie pe un ton disperat:

— Marie, eşti soţia lui. Trimite o telegramă Fundaţiei să aştepte cu orice încercare de comunicare până ajungem acolo. Noi doi trebuie să fim primii care vorbim cu Carl. Foloseşte-ţi toate drepturile legale, indiferent ce ar putea crede unii şi alţii.

— Dar am semnat nişte convenţii, şopti ea, care...

— Trebuie! Vocea lui Walter era răguşită. N-ai de ales.

Cu o mână tremurândă, scoase două formulare de telegramă din buzunarul de la piept.

— Asta-i pentru avocatul tău — cum îl cheamă?

— Bob Lindley. Apoi îl corectă: avocatul lui Carl.

— Acum e avocatul tău, spuse Walter. Şi asta este adresată doctorului MacKerrie de la Fundaţie.

Îi citi mesajele. Erau practic la fel. Primul cerea avocatului să negocieze imediat cu Fundaţia şi să le interzică orice comunicare cu Carl fără permisiunea ei expresă. Al doilea adresa aceeaşi cerere urgentă doctorului MacKerrie.

Menţionarea numelui MacKerrie îi aminti Mariei că acesta era cel care făcuse numeroasele înregistrări encefalo-grafice ale undelor ei cerebrale şi ale lui Carl. Şi îşi mai aminti ceva. Carl întotdeauna considerase că „Mac" stătuse lângă ei mai mult decât era necesar, pentru că, după cum se exprimase el în maniera lui mecanicistă, „libidoul lui simte pe aici o femeie nefolosită — aceasta eşti tu, dulceaţă".

O altă vorbă de-a lui Carl îi trecu prin minte: „Când o femeie descoperă că un bărbat o iubeşte, are un impuls foarte puternic să-l folosească. Nu întotdeauna e înţelept."

O speranţă plină de tensiune încolţi în ea: *Oare Carl a avut dreptate, dacă Mac într-adevăr mă place... Îi va convinge pe ceilalţi..*

Cu voce tare şi sigură, spuse:

— Anunţă-i cu ce avion sosim mâine. Şi trimite telegramele!

Walter o corectă:

— Cu ce avion soseşti mâine. Să nu ajungă cineva să mă suspecteze *pe mine!*

Şi o luă la picior, nerăbdător să trimită telegramele.

II

Dimineaţa.

Marele avion cu reacţie decolase de o oră din New York, când sosi prima telegramă de răspuns, care-i fu înmânată lui Marie. Citi:

PREA TÎRZIU CA SĂ OPRIM PRIMUL INTERVIU.
DEJA DISTRIBUIT TV ŞI RADIO. FUNDAŢIA
PROMITE COOPERARE DEPLINĂ PE VIITOR. CU
DRAGOSTE, MAC.

Marie îşi dădu seama că Walter se chinuia să se aplece din scaunul alăturat ca să citească şi el. Îi trânti telegrama în mână, şoptind:

— Carl nu pare să fi făcut vreo acuzaţie.

Avea un sentiment puternic de uşurare, sentimentul că fusese evitată o criză.

Îşi dădu seama că Walter scria furios pe spatele telegramei. Când acesta îi băgă hârtia în mână, văzu că are pupilele dilatate şi trăsăturile contorsionate. Îi şopti:

— Marie, trebuie să opreşti chestia asta cu radio-TV. Fii atentă.

Îi înşfăcă telegrama din mâini şi citi ce scrisese: „Dau în judecată Fundaţia, companiile de radio şi TV şi cer despăgubiri de milioane dacă se transmite programul fără permisiunea mea".

Marie se gândi: *Or să creadă — Mac o să creadă — că sunt o isterică.*

Îşi aminti că unul din aforismele lui Carl descria reacţia bărbaţilor superiori în faţa unei femei isterice: „Se hotărăsc ori s-o plesnească ori să-i cânte în strună".

Spuse cu voce nesigură:

— E necesar, Walter? E absolut necesar?

Îi răspunse într-o şoaptă răguşită:

— Pur şi simplu nu mai trebuie întârziat nici o secundă.

— Eşti sigur că nu-mi dai sfaturi aiurea din cauza fricii?

— Marie, nu trebuie să-l lăsăm pe Carl să fie auzit în eter până nu ştim ce are de spus.

Era o doză de adevăr în asta. Marie aprobă din cap şi spuse:

— Bine, trimite-o!

Stewardesa luă telegrama şi îndată se întoarse cu alta. Era de la avocat:

„Început negocierile cu Fundaţia. Situaţie legală neclară datorită circumstanţei unice. Vizitaţi-mă la întoarcere. Multe aspecte urgente de discutat. Bob L."

Cu o oră înainte de aterizare, lui Marie i se înmână o a treia telegramă. Era de la dr. MacKerrie:

„OK, OK. Te aştept la aeroport. Cu drag, Mac."

Marie citi mesajul, gândindu-se: *S-au hotărât să-mi cânte-n strună.*

Se simţea teribil de ruşinată.

„Mac" îi aştepta la piciorul scării de la avion: un bărbat de înălţime mijlocie, cu faţa netedă, chipeş, de vreo patruzeci şi ceva de ani, şi tot atât de cumsecade şi sensibil, pe cât şi-l amintea.

Se părea că reporterii aşteptau în clădirea aeroportului, iar el conspirase cu oficialii liniei aeriene pentru a-i păcăli. Îi conduse pe amândoi la o limuzină pe care Marie o recunoscu ca aparţinând Laboratorului Hazzard. Şoferul era un funcţionar tehnician care o întâmpină cu o expresie de regret şi înţelegere.

Află că planul lui Mac era ca ea să se ducă acasă şi, mai târziu, în cursul zilei, să vină la Fundaţia de Studii ale Creierului ca să vadă primul interviu cu creierul lui Carl, după care avea să poată vorbi direct cu acesta.

Totul era aranjat atât de prevenitor şi grijuliu, atât de lipsit de orice fel de ameninţare, încât Marie rămase cu gura căscată când Walter se aplecă peste ea şi spuse aspru:

— Imediat ce o conduc pe Dr. Marie acasă, mă întorc să stabilesc condiţiile în care trebuie făcută toată treaba asta, e clar?

Dacă MacKerrie fusese şocat de aceste cuvinte, nu o arătă deloc.

— Va fi aşa cum stabiliţi, Dr. Marie şi dumneavoastră, spuse el liniştit.

Era trecut de trei când Marie opri maşina în faţa uşii Fundaţiei.

Walter o aştepta, şi îi parcă maşina. Când se întoarse, îi povesti cu voce joasă:

— Sunt aici de la prânz şi am aranjat să avem întâi vizionarea, apoi vom merge în sala calculatorului, şi tu vei sta de vorbă cu Carl.

— Ai văzut filmul?

El dădu din cap că nu. În linişte, o conduse în sala de proiecţie.

Marie se aşeză în sala semiobscură, simţindu-se puţin încordată, deconcertată şi neştiind la ce să se aştepte.

Când se lumină ecranul, văzu o cupolă transparentă de plastic, cu un diametru cam de un metru şi jumătate. Structura strălucea de nenumărate reflexe luminoase, astfel că trecură câteva secunde înainte ca Marie să-şi dea seama că înăuntru se afla o structură curbă, cu suprafaţa ca o oglindă, care conţinea un lichid limpede. Parţial scufundat în acel lichid, se putea vedea un obiect roz şi gri. De dedesubt veneau să se ataşeze la acesta tuburi de diferite culori, dar aceste tuburi erau dificil de identificat.

Marie se tot uita la această încâlceală neobişnuită, fără să înţeleagă. Şi apoi...

Icni, închise ochii şi se lăsă să cadă pe scaun, simţindu-se în pragul leşinului.

Creierul lui Carl!

O voce începu să vorbească. Marie deschise ochii şi văzu că imaginea creierului fusese înlocuită de silueta familiară a doctorului Angus MacKerrie. Acesta stătea în picioare lângă o maşină pe care ochii ei experimentaţi o recunoscură îndată ca fiind un computer.

MacKerrie vorbi:

— Conversaţia pe care o veţi auzi vă va surprinde prin rapiditatea ei. O asemenea viteză este posibilă datorită faptului că mecanisme electronice detectează diferenţe de o sutime de milionime de unitate în înregistrarea grafică a undelor cerebrale şi pentru că am făcut cu mult timp în urmă voci analoge ale dr. Hazzard, adaptate la folosirea pe acest computer.

Se aplecă şi apăsă pe un buton.

— Dr. Carl, sunt dr. MacKerrie. Primiţi mesajul?

Dădu drumul butonului.

Răspunsul veni chiar prin vocea lui Carl. Fu un răspuns atât de firesc, atât de natural, încât Marie se ridică brusc, uimită. Vocea spuse:

— Da, întrebarea dumneavoastră este dacă vă pot înţelege.

— Corect. Vă înţelegeţi situaţia, domnule doctor?

— Chiar prea bine. Creierul meu a fost scos dintr-un corp acum mort şi se află într-o soluţie nutritivă.

— Şi ce reacţie vă produce aceasta?

— Par să fiu destul de vesel. Evident, nu am nici un fel de feed-back de anxietate de la echipamentul mecanic care are grijă de mine.

— Puteţi să vă descrieţi exact percepţiile senzoriale?

— E ca şi cum m-aş afla într-o cameră cufundată în beznă, dar îmi amintesc cum arată camera. Ceea ce pare să mă satisfacă pe moment.

— În afară de faptul că nu aveţi corp, vă simţiţi ca fiind normal?

— Aici e dificil de răspuns. Sentimentul *meu* este că da, mă simt normal, dar ştim amândoi cât de subtile sunt deficienţele care pot apărea în mecanismele cerebrale. Omul îşi primeşte informaţia din mediul înconjurător prin intermediul simţurilor. Eu acum nu am decât impulsuri cerebrale declanşate printr-o maşină, şi mai am o bază de date despre trecut. Va trebui pur şi simplu să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Unde e soţia mea?

Marie tresări la brusca schimbare de direcţie a conversaţiei.

Dr. MacKerrie răspunse liniştit:

— Vine spre casă de la New Hampshire. Trebuie să ajungă în câteva ore.

— Draga de Marie. Am avut o căsătorie atât de perfectă. Marie inspiră şi expiră zgomotos auzind din nou o remarcă pe

care Carl o mai făcuse de multe ori în trecut. Îşi aminti un aforism de-a lui: „O căsătorie este perfectă atunci când o soţie este legată de soţul ei prin legături emoţionale pe care nici măcar nu încearcă să le înţeleagă".

Carl insistase întotdeauna că singurul lucru care lipsea mariajului lor era componenta sexuală, iar aceasta — explicase el — „se datorează ignoranţei mele, de început, în privinţa naturii femeii. În condiţii corecte, o soţie va accepta alte prezenţe feminine în viaţa soţului ei". Credinţa lui era că ea înţelesese prea lent care erau acele „circumstanţe corecte", dar o provocase de mai multe ori să-i răspundă: „Dacă-mi poţi explica de ce ai stat cu mine toţi anii aceştia, mă voi schimba instantaneu şi voi deveni imaginea soţului pe care crezi că-l vrei".

Lui Marie îi fusese întotdeauna lehamite să răspundă. Dezastrul survenit atât de devreme în căsnicia ei o amorţise, îi întorsese gândurile şi sentimentele spre tărâmul pur al ştiinţei. Şi pentru că nu apăruse niciodată alt bărbat, divorţul nu părea să aibă vreun sens.

În scaunul de lângă ea, Walter înţepeni brusc. O apucă convulsiv de braţ.

Când îşi întoarse privirea spre ecran, Marie îşi dădu seama că dr. MacKerrie tocmai pusese o întrebare foarte importantă:

— ...Doctore, persoana care v-a lovit cu maşina n-a fost încă prinsă. Aţi putea să daţi un indiciu poliţiei?

Marie îşi ţinu răsuflarea în timp ce Carl spunea:

— A fost un moment foarte confuz pentru mine. Am avut câteva impresii, dar îmi trebuie timp ca să le pun în ordine. Până atunci, vă ocupaţi dumneavoastră de protecţia mea?

— Poliţia a pus un paznic, aşa că nu aveţi nici un motiv de teamă.

Marie suspină şi putu respira din nou. Walter îi dădu drumul la braţ — iar dr. MacKerrie continuă:

— Care credeţi că ar trebui să fie activitatea dumnea-voastră viitoare, dr. Carl?

— Ştiinţifică, bineînţeles. Capacitatea mea de raţionament nu pare să fi fost afectată de ceea ce s-a întâmplat.

Discuţia se încheie cu spusele dr. MacKerrie:

— Dr. Carl, vă mulţumesc. Aveţi câteva cuvinte de despărţire pentru publicul de dincolo?

— Da, sper să vă mai vorbesc curând.

— Aceasta se va întâmpla cu siguranţă, spuse MacKerrie din toată inima.

III

Ecranul se stinse.

Se aprinse lumina.

Walter se ridică în picioare cu o mişcare rapidă, nervoasă, cu faţa schimonosită:

— Întreaga parte despre „cine l-a lovit cu maşina" trebuie scoasă, spuse el aspru.

Marie se uită la el uimită. Dar când îi văzu expresia atât de concentrată, de absorbită, de serioasă, se gândi îngrijorată: *Oare nu realizez pericolul situaţiei?*

De câteva minute bune chiar începuse să simtă o emoţie intensă în faţa minunatei realizări ştiinţifice la care fuseseră martori. Ezită, apoi spuse:

— Ai grijă să elimine şi referirea la întoarcerea mea spre casă. O datează, şi nu trebuie.

Walter se repezi în camera de proiecţie. Când se întoarse, spuse aproape vesel:

— Gata, s-a aranjat. O să mai verific o dată mai târziu. Ca să fiu sigur. Dar acum — o expresie de îngrijorare îi apăru pe faţă —, Marie, cred că va trebui să-ţi aduni curajul.

— Pentru ce? zise ea, surprinsă.

— Mergem să vedem creierul lui Carl.

Marie avu o mişcare de recul, amintindu-şi ce reacţie avusese la imaginea de pe ecran.

Walter continuă:

— MacKerrie s-a gândit că e mai bine să te obişnuieşti cu el de la bun început.

O conduse într-o încăpere care avea o cameră TV tipică în centru şi, la un capăt, computerul pe care-l văzuse în film. Walter îi făcu semn spre el:

— E un buton albastru, spuse.

În timp ce mergea spre calculator, Marie zări ceva dincolo de maşină: cupola de sticlă, cu creierul lui Carl dedesubt. Îşi luă privirea de la el iute şi, după ce văzu butonul, stătu cu spatele la

cupolă şi privi direct în camera de luat vederi pe care acum Walter o îndrepta spre ea.

Walter explică degajat:

— Am fost de acord cu filmarea discuţiei, pentru că ar fi părut suspect dacă aş fi refuzat.

Marie, convinsă că întreaga afacere era deja suspectă în cel mai înalt grad, tăcu nemulţumită.

Walter continuă:

— Bineînţeles, mi-am dat acordul cu condiţia ca eu să manevrez camera şi să fim singuri cu Carl în timpul discuţiei. Au fost de acord. Poţi observa că poliţistul s-a retras afară, pe coridor.

Marie nu observase. Nu-şi amintea să fi observat nimic pe hol.

— Gata? întrebă Walter.

Marie ezită. Voia să-i atragă atenţia asupra pericolului menţinerii secretului. Oamenii aveau să-şi pună întrebări.

Walter continuă:

— Aminteşte-ţi, computerul nu are analogi decât pentru vocea ta şi, bineînţeles, pentru cea a lui Carl, astfel încât Carl va primi mesajul când vei vorbi cu el, dar ceea ce voi spune eu nu va ajunge la el. Iar mesajul tău îl va primi când vei apăsa pe butonul de colo, nu înainte şi nu după. Dacă ţii minte aceste lucruri simple, putem spune sau face orice, şi nu va şti nimic dacă nu-i spui tu. E ceva neclar?

Marie spuse simplu:

— Pentru ce suntem aici?

Trupul suplu al lui Walter se aduse de spate. Vocea îi deveni brusc nesigură.

— Trebuie să ştim ce are în cap în privinţa acuzaţiei pe care a făcut-o. Ia-l în laboratorul tău unde îi putem controla toate comunicaţiile.

Marie înghiţi în sec, aprobă din cap. Dacă reuşea asta, atunci coşmarul apăsător s-ar putea să ia sfârşit la fel de brusc precum începuse.

Aşteptă cu speranţă semnalul.

Când se aprinse beculeţul roşu de sub obiectivul camerei, apăsă ferm pe butonul albastru, îl ţinu apăsat, şi spuse:

— Carl, sunt eu, Marie.

Răspunsul sosi cu aceeaşi viteză care o surprinsese şi când văzuse filmul.

— Marie, mă bucur aşa de mult că eşti aici. Am o nevoie acută să stau de vorbă cu tine.

— Eşti bine, dragul meu?

Termenul de afecţiune nu o costă nici un efort. Carl insistase întotdeauna ca ea să-i spună dragă sau iubitule, „de dragul formei, dulceaţa mea". Nu însemna nimic nici atunci, nici acum.

— Iubito, spuse Carl, mi s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Am devenit un nimic, o minte suspendată într-o mare noapte. Nu trebuie să mă părăseşti niciodată. Am nevoie de tine mai mult ca oricând.

Marie nu răspunse la emoţia din apelul lui. Spuse cu o voce fără intonaţii:

— Poate ar trebui să te iau acasă.

— De îndată ce e posibil, sosi răspunsul. Trebuie să fiu acolo cu tine.

— Am să vorbesc cu dr. MacKerrie, spuse Marie. Sunt sigură că se poate aranja, dacă vrei tu.

— Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de tare o doresc. Îşi dădu probabil seama că ea era de acord, şi continuă: Se pare că am dormit mult după operaţie, dar atunci când sunt treaz stau în bezna asta totală.

Marie făcu apel la tot curajul:

— Pot să fac ceva pentru tine acum, dragule? întrebă ea.

Pauză.

— Marie, discuţia asta se transmite?

Ea se încordă brusc.

— Se înregistrează pe bandă şi se va transmite mai târziu.

— Vreau să-ţi spun ceva personal.

— Dă-i drumul.

— Poţi să opreşti camera şi să trimiţi operatorul afară?

Se uită la Walter, care dădu aprobator din cap. Punctuleţul roşu de pe cameră se stinse.

— Camera e oprită, Carl, şi operatorul a ieşit la o ţigară.

— Marie, totul e în regulă cu tine?

— Atât cât se poate.

— Nu te-ai băgat în vreo situaţie imposibilă?

Marie avu dintr-o dată un zâmbet chinuit. Recunoscu, în spatele întrebării, o veche atitudine de-a lui Carl, care o iritase întotdeauna: el avea convingerea că dacă era lăsată de capul ei, va intra imediat într-o încurcătură.

— Nu, nu mă aflu într-o situaţie imposibilă, spuse ea aspru.

— Nu fi supărată, draga mea. Dar mă deranjează să te ştiu acolo, singură, fără mine.

Marie descoperi, şocată, un fapt surprinzător: Carl avea aceeaşi capacitate, ca şi altădată, de a o înfuria. Era gata să-i mai trântească una când îşi dădu seama că Walter îi făcea semne disperate. Cu grijă, simţind sângele cum îi urca în obraji, luă degetul de pe buton şi-l privi întrebător.

Walter spuse:

— Întreabă-l ce fel de situaţie imposibilă?

Marie făcu un efort pentru a-şi reaminti ce încercau ea şi Walter să facă. Puse întrebarea.

Carl răspunse:

— Marie, situaţia asta are mult mai multă energie în ea decât îţi dai tu seama. Mă simt de parcă ar trebui să te salvez dintr-o situaţie în care eşti forţată să te implici, ceva fantastic, asemeni situaţiilor în care emoţiile târăsc o femeie. Îmi ştii teoriile...

Le ştia foarte bine şi le ura.

Walter îi făcu cu mâna:

— Întreabă-l ce înţelege prin energie.

Având în vedere că era unul din vechii termeni ai lui Carl, Marie îi explică ea însăşi.

Viziunea lui Carl asupra comportamentului uman era că acesta este în întregime mecanic. Oamenii făceau ceea ce erau obligaţi să facă de către procesele fizice şi chimice ale structurii lor interne şi de fluxurile electromagnetice din corp şi creier. Viziunea aceea, credea el, era adevărată chiar şi în circumstanţe normale, deşi nu era evidentă.

Era în schimb foarte adevărată când o ameninţare stimula sentimentul de frică...

Când factorii de ameninţare şi frică sporeau în intensitate, fluxurile de energie implicate erau atât de puternice încât dominau persoana. Treptat, această energie copleşea reţinerile, normalitatea, toate calităţile umane. În acel moment situaţia îşi

găsea soluţia exactă, căreia toate părţile implicate i se supuneau, ca nişte păpuşi.

Marie trase concluzia, nerăbdătoare:

— Carl ţinea mereu expuneri despre josnicia fiinţelor umane, în timp ce el însuşi se comporta exact ca o fiinţă umană josnică.

Walter spuse cu o voce încordată:

— Întreabă-l ce energie crede că este implicată în această situaţie.

Cererea o scoase din nou pe Marie din sentimentele ei critice, subiective. Cu o voce potolită, transmise întrebarea. Carl răspunse:

— Draga mea, gândeşte-te! Cineva m-a călcat cu maşina. L-au prins? Îmi pare foarte rău că-ţi spun asta, dar prima mea impresie este că a fost Walter. Evident, îmi dau seama cum poate să te afecteze o asemenea eventualitate având în vedere ceea ce este între voi. Bun, Marie, şi dacă este vinovat, să presupunem că poliţia îi dă de urmă. Marie, te rog mult, ai grijă! Energia e aproape nelimitată în termeni umani.

Se întrerupse.

— Ai stat de vorbă cu Walter?

Cuvintele lui aveau o încărcătură atât de mare încât Marie se uită neajutorată la Walter. Din spatele camerei, Walter spuse încet:

— Spune-i că da. Trebuie să ştim, Marie. Spune-i că ţi-am povestit despre cum m-a dat afară şi de ce.

Repede, ea apăsă butonul şi dădu răspunsul.

Carl răspunse:

— Cere-i lui Walter să rămână la serviciu. Şi, Marie, dacă eşti încurcată cu el, rupe-o. Ştii care este părerea mea în legătură cu crima. Este cea mai mare energie, exercită cea mai mare presiune.

Marie îşi recăpătase controlul. Spuse calm:

— Carl, îţi aminteşti de geloziile tale trecute, cum vedeai lucruri care nu existau? Sunt sigură că undeva în mintea ta ştii foarte bine că şi asta e tot o absurditate de acelaşi fel cu celelalte. Impresia ta, aşa cum îi spui tu, că Walter este cel care te-a omorât, intră şi ea în această categorie, nu-i aşa?

Ascultă! Nu sunt încurcată cu el. Mai mult, nici nu voi fi încurcată cu el. M-ai distrus ca femeie, şi dacă vrei să capeţi

bunăvoinţa mea în situaţia asta — şi o poţi căpăta — termină cu genul ăsta de gânduri şi vezi-ţi de tipul de raţionamente şi lucrări ştiinţifice care trebuie să-ţi ocupe atenţia de acum încolo.

După ce rosti toate acestea cât se poate de adevărate, dădu din cap întrebător spre Walter.

El îi făcu semn din nou să dea drumul la buton. După aceea, spuse înfrigurat:

— Marie, precis că are ceva de gând cu treaba asta.

Marie nu-şi dădea seama ce putea fi.

Walter continuă.

— Gândeşte-te, a făcut ceva vreodată ce ar putea să ne dea vreo idee despre scopurile lui? Furiile acelea de gelozie... ce mai făcea parte din tipic? După cum le descrii, trebuie să-şi fi ieşit din minţi de fiecare dată.

Marie scutură din cap, încurcată.

Tipicul fusese întotdeauna gelozie fără motiv, urmată de remuşcări imense.

De fiecare dată ea fusese total nevinovată, nu avusese de-a face cu nici un bărbat.

Spuse încet:

— Carl spunea mereu că fiecare om are propriul său fel de a face o depresiune nervoasă. Dar în afară de perioadele de gelozie nebună, nu l-am văzut niciodată în altă stare decât aceea de un cinism rece ca gheaţa, chiar şi când era bine dispus.

Marie, spuse Carl, vreau să-mi promiţi că mă laşi să rămân cu tine. Dacă-mi promiţi, am să fac tot ce-mi spui. Nu vreau să stau cu toţi străinii ăştia. Ai să ţii minte, nu-i aşa, iubito?

— Bineînţeles că o să stai cu mine, dragule, spuse Marie uşurată.

Mai târziu, când părăsea clădirea împreună cu Walter, I acesta spuse:

— Ce e chestia aia cu crima care e cea mai mare energie?

Marie îi explică. Crima şi criminalii îl fascinaseră întotdeauna pe Carl. Era convins că o crimă trebuie să fie ceva ascuns.

— Un criminal, draga mea, spusese Carl nu o dată, se află într-un pericol foarte mare, chiar dacă nu ştie decât el ce a făcut. Chiar şi atunci presiunea asupra lui e colosală. Pe de altă

parte, dacă secretul mai este deţinut şi de altcineva, el este condamnat sau trebuie să ucidă acea persoană.

Walter păru că se gândeşte la asta, pentru că nu spuse nimic. Într-un târziu, zise:

— Mi-am tot stors creierii încercând să găsesc un mod de a dovedi că nu a fost nimic între noi. De exemplu, eu am rămas impotent de când, la vârsta de douăzeci şi ceva de ani, am descoperit că nevastă-mea se culca cu toţi bărbaţii din facultatea unde predam.

Marie se gândi în acel moment, „ce destăinuire fantastică", dar asta explica multe despre el.

Walter continuă cu sinceritate:

— Dar cum pot să dovedesc vreodată ceva atât de subiectiv? Dădu din cap. Nu, Marie mă tem că de-abia suntem la începutul şi nu la sfârşitul acestei afaceri.

Gândurile Mariei săriseră la altceva: comportamentul lui Walter. Şi i-o spuse în faţă:

— Walter, e cazul să-ţi vorbesc despre acţiunile tale, care trebuie să le fi părut foarte suspecte doctorului MacKerrie şi celorlalţi.

Walter scutură din cap, şi-apoi, dintr-o dată, expresia întunecată şi serioasă îi dispăru de pe chip. Zâmbi timid.

— Nu-ţi face griji, spuse el plin de încredere, vor crede că tu eşti în spatele acestor lucruri, şi toată lumea ştie că aşa sunt femeile.

— Cum, adică?

— Nechibzuite, iraţionale.

— Eu *nu* sunt iraţională, spuse Marie.

— Eu ştiu, dar ei nu ştiu, zise Walter. Nu văd nimic rău în a profita de părerea generală.

— Dar mă faci de râs, strigă ea.

O bătu uşor pe braţ.

— Uite ce e, Marie, nici o femeie nu poate să scape de părerea bărbaţilor pe această temă. Ţine minte, nimeni n-a obiectat vreodată.

Adăugă:

— Ai ceva împotrivă dacă-ţi dau un sfat?

Marie ezită. Îşi amintea un aforism de-al lui Carl: „Încercarea de a controla văduva începe chiar din timpul înmormântării; de obicei, controlul este în plină desfăşurare pe

când domnul şi stăpânul ei încă se mai chinuie să-şi tragă ultima răsuflare."

Trebui să recunoască, după un moment, că exista o diferenţă: controlul pe care-l exercita Walter era necesar datorită autorului aforismului.

Era pe cale să-i accepte sfatul, când Walter zise grăbit:

— Nimeni nu obiectează când o văduvă vrea să stea izolată câteva zile. Profită de asta.

Sensul cuvântului, spus cu voce tare, o sperie pe Marie.

— Dar nu sunt văduvă, protestă ea.

Walter clipi cu o expresie concentrată, copilăroasă.

— Dacă nu eşti văduvă, ce eşti? întrebă el uimit.

Marie nu avea un răspuns la această întrebare, dar spuse repede:

— Voi sta acasă, dacă asta vrei, dar mă voi vedea, totuşi, cu avocatul.

— Bun, zise Walter.

IV

Întâlnirea era programată pentru ora două.

La fix, un tânăr intră în biroul în care aştepta Marie. Radia de bună dispoziţie şi se prezentă ca fiind Robert Lindley, fiul acţionarului principal al firmei.

Marie nu-l văzuse niciodată, dar îşi aminti că băiatul îi plăcuse lui Carl. „Genul meu!" spusese Carl laconic. Asta nu era o recomandare pentru ea, dar după prima privire aruncată figurii radioase a tânărului, se hotărî să aştepte cu aprecierile.

Tânărul avocat ţinea în mână un document. Marie presupuse că era testamentul. Bărbatul stătea acolo, în costumul său imaculat, impecabil călcat, la un birou strălucitor. În spate, se zărea o fereastră care dădea spre bulevard... Stătea acolo şi se uita la Marie, cu capul uşor înclinat şi ochii pe jumătate închişi, cântărind-o.

— Soţul dumneavoastră a fost foarte nechibzuit. Dumneavoastră arătaţi mai bine decât ele...

Marie presupuse că „ele" erau amantele lui Carl. Folosirea pluralului o înmărmurise. Îşi închipuise totdeauna că soţul ei n-avea mai mult de o amantă o dată, şi nici una pentru foarte

mult timp, după ce lăsase în urmă o cohortă de „foste", într-un deceniu şi jumătate de alergat după fuste.

Tânărul continuă:

— Din moment ce mi-aţi cerut să vă citesc conţinutul testamentului între patru ochi, presupun că aţi ajuns la concluzia că soţul dumneavoastră este mort, din punct de vedere legal.

Marie spuse:

— Nu vreau altceva decât să mă conformez legii.

— Nu există lege, spuse el cu o privire intensă. Aş vrea să stabilesc un precedent. Doctorul MacKerrie mi-a spus că numai creierul gândeşte; s-a stabilit că nici o altă parte a corpului nu joacă vreun rol important în comportament şi nu are nici un fel de contribuţie în procesul gândirii.

Marie îşi dădu seama că, aproape fără preliminarii, intraseră în miezul problemei.

Lindley se aşeză şi puse degetul pe testament.

— Acesta, spuse el, vă lasă dumneavoastră cea mai mare parte a averii, însă acordă rente altor trei femei, în cazul morţii sale.

— Trei! exclamă Marie, fără să vrea.

Închise ochii şi i se strânse inima la gândul uriaşei publicităţi care avea să se stârnească în jurul acelor dispoziţii testamentare.

Când redeschise ochii, tânărul Lindley o privea serios, cu ochi strălucitori, spunând încetişor:

— Sunt trei foste secretare care au colaborat la nişte proiecte speciale. Dar de ce nu mergem să cerem unui tribunal să-l declare pe soţul dumneavoastră viu, din punct de vedere legal?

— Dar...

Se opri. Îl auzi apoi ca prin ceaţă explicându-i calm că celelalte beneficiare menţionate în testament nu se puteau aştepta să primească vreun ban înainte ca semnatarul testamentului să fie declarat mort, din punct de vedere legal.

— Dumneavoastră hotărâţi, dr. Marie, zise avocatul.

Marie îşi dădu seama, cu surprindere, că tânărul se ridicase la birou şi se aplecase asupra ei, îngrijorat.

— Credeam că sunteţi la curent, zise el. Soţul dumneavoastră m-a asigurat că nu v-a ascuns nimic. Evident, eu unul am fost uimit aflând toate acestea.

Marie făcu semn că nu.

— Nu despre asta-i vorba.

Nici Marie n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume o împiedica să-şi dea acordul pe loc: vagi gânduri şi simţăminte, o împotrivire la ideea de a mai fi legată; nimic care să poată fi spus în cuvinte.

Cu voce tare, spuse:

— Rentele! Eu trebuie să le administrez? Adică eu semnez cecurile?

— Rentele au prioritate, dar plăţile se pot efectua prin intermediul biroului nostru. Este vorba de şase sute de dolari de persoană, adică un total de o mie opt sute de dolari pe lună.

— Deci ele au prioritate?

— Mă tem că da.

Marie socoti în minte. Douăzeci şi una de mii şase sute pe an. *Ehe!* se gândi ea.

Se aşeză mai bine pe scaun, spunându-şi că e o femeie bine care ştie ce vrea.

— Atunci, să ne luptăm să fie declarat în viaţă! zise ea.

— Iată o femeie înţeleaptă! răspunse avocatul radios. În felul ăsta, stabilim un precedent.

Faţa lui, ca o reclamă la aparate de ras, redeveni serioasă.

— Vă daţi seama că avem şanse mari să obţinem o asemenea hotărâre legală, dacă nu sunt contestaţii.

Marie se puse imediat în gardă.

— Ce înseamnă asta?

El făcu un gest larg cu braţele.

— Lăsaţi-mă să iau legătura cu aceste femei. Să le fac o ofertă de, să zicem, două sute de dolari pe lună, timp de trei ani. În linişte, fără nici un fel de publicitate. Cred că vor prefera să-i accepte, decât să rişte să piardă totul.

Marie simţi din nou neîncrederea iniţială în acest tânăr spilcuit. Reuşea s-o facă să încuviinţeze totul, punct cu punct, cu o dexteritate de iluzionist. I-o spuse, pe un ton acuzator, adăugând:

— Dacă sunt de acord şi cu asta, ce mai aveţi în mânecă?

Tânărul Lindley zâmbi. Brusc, faţa lui căpătă un aer ştrengăresc.

— Încă două lucruri, zise el. Unul se referă la afaceri şi are legătură cu Corporaţia Non-Pareil şi afacerile acesteia. De ea s-au ocupat întotdeauna cei de la Coster, Pierce & Drew, care sunt specializaţi în legislaţie economică.

Marie replică muşcător:

— Puteţi fi sigur că soţul meu n-a îndrăznit să le propună *lor* ideea de a angaja un detectiv care să-i urmărească nevasta. Dar, sunt de acord, din punct de vedere legal, Non-Pareil este altceva.

— Şi totuşi, insistă Lindley, acţiunile de acolo vă revin. Va trebui să cerem tribunalului să vă acorde puterea de decizie aferentă.

Marie răspunse că înţelege şi adăugă:

— Şi altceva ce-mi mai pregătiţi? Înţeleg că nu-i vorba de afaceri.

— Nu, e ceva personal. Dar, dincolo de o oarecare stânjeneală firească, nu cred c-o să vă deranjeze prea mult.

Marie dori să afle despre ce-i vorba.

— Uitaţi ce e, se scuză el, sunt prea tânăr ca să-mi dau aere de bunic, nu-i aşa?

— Păi...

— Va trebui să vă închipuiţi că ne aflăm în cabinetul unui doctor, că eu am o barbă albă şi vă privesc lung, peste ochelari. Credeţi că puteţi?

Marie râse, încercând să şi-l imagineze într-o asemenea postură. Dar nu spuse nimic şi se mulţumi să-l privească, aşteptând.

Nu bănui nimic.

Tânărul scoase o batistă albă, imaculată, dintr-un buzunar al costumului său gri-antracit şi-şi şterse transpiraţia care-i inundase brusc faţa.

— Nu mă pricep să joc rolul unui bunic şi sunt prea deştept pentru vârsta pe care o am, mormăi el, aşa că am s-o spun direct: soţul dumneavoastră e mort abia de câteva zile — folosesc cuvântul „mort" în sensul de neputincios. Dacă aţi avea un copil în nouă luni şi zece zile, plus vreo săptămână, ar fi considerat tot al lui — asta dacă dumneavoastră aţi susţine că

este al lui şi dacă nu aţi face nimic, între timp, care să stârnească bănuieli.

Timpul se opri.

Încet, imaginea camerei reveni cât de cât la normal, deşi Marie continua să fie prizonieră în ceea ce părea un fel de viziune-tunel, cu ziduri de negură de fiecare parte.

— Despre ce Dumnezeu vorbiţi? şopti ea.

Figura de la capătul îndepărtat al tunelului spuse cu voce găunoasă:

— Walter!

De data asta nu mai simţi că se scufundă. Stătea pur şi simplu acolo, simţindu-se golită, cu excepţia fricii, cu un bolovan de gheaţă în stomac.

Auzi vocea avocatului spunând că, cu două săptămâni în urmă, Carl venise chiar în acest birou şi-i dăduse instrucţiuni lui Lindley să angajeze un detectiv care să-i urmărească pe Marie şi pe Walter.

— Până la urmă nu s-a întâmplat nimic, spuse avocatul. Am redactat testamentul cel nou, dar n-a venit să-l semneze, a renunţat la detectiv înainte ca acesta să înceapă acţiunea şi v-a trimis la părinţi. Restul îl ştiţi.

Marie îşi revenea. Spuse întunecată:

— Aţi isprăvit?

O privi cu o expresie ciudată în ochii lui cenuşii.

— Evident, răspunse sobru.

— Bine. Acum să ne întoarcem la realitate.

— E un lucru greu de spus unei femei — se apără el — dar dacă a fost vreun grăunte de adevăr în bănuielile soţului dumneavoastră, luaţi ceea ce am spus drept o soluţie care ar satisface toate nevoile şi motivaţiile umane. Vă doriţi un copil cu adevărat, nu-i aşa?

Adăugă grăbit:

— Nu uitaţi, dacă este declarat viu, va fi îngrozitor de dificil să divorţaţi de un bărbat într-o asemenea condiţie. Aşa că decideţi acum, ori niciodată.

— De ce nu-i cereţi tatălui dumneavoastră, spuse Marie, să vă povestească de câte ori s-a mai repetat povestea asta? Ameninţarea că schimbă testamentul, angajarea detectivului, decomandarea detectivului înainte ca acesta să poată descoperi

că nu s-a întâmplat nimic... Să ştiţi că am avut o situaţie maritală foarte greu de suportat, domnule Lindley.

Avocatul tăcu; până la urmă zise:

— Nu cred că e cazul să mai spun ceva, în afară de întrebarea „care sunt instrucţiunile dumneavoastră?".

— Nu mă credeţi? întrebă Marie fără speranţă.

— Bineînţeles că vă cred, răspunse el pe un ton cordial; prea cordial.

— Presupun, adăugă Marie, că e greu de crezut că o femeie poate sta fără a avea pe cineva timp de paisprezece ani.

Tânărul Lindley păstră o tăcere discretă.

Marie se ridică.

— Când putem merge la tribunal? întrebă cu o voce lipsită de orice intonaţie.

Lindley răspunse grăbit:

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mă pun pe treabă chiar azi.

Părăsind biroul de avocatură şi mergând prin parcaj, în lumina plăcută a soarelui de după-amiază, Marie avea un sentiment de înfrângere. *Nu pot să scap cu adevărat,* gândea ea, *de ceea ce a făcut Carl. Oriunde mă întorc, minciuna se află acolo, înaintea mea.*

Mă rog, se gândi, *aproape oriunde.*

V

Apropiindu-se de casă, Marie văzu un camion mare care intra încet pe drumul de acces spre laborator. Trase şi ea în spatele lui, parcă maşina, apoi stătu să privească la camionul care se apropia cu precauţie de platforma de descărcare a laboratorului. Uşile mari se deschiseră.

Dr. MacKerrie păşi pe platforma de încărcare a camionului; pe când Marie se apropia, Walter împreună cu alţi câţiva membri ai personalului laboratorului ieşiseră şi ei să privească. Chirurgul supraveghe şi dirijă descărcarea creierului lui Carl şi a echipamentului aferent. Fusese degajat un spaţiu într-o cameră specială, unde temperatura se putea controla şi menţine constantă. Acolo urma să fie viitoarea casă a lui Carl.

MacKerrie intră într-una din căsuţe.

Walter veni la ea în casă ca să afle ce spusese avocatul.

Marie se împăcase cu ideile aiurite ale lui Lindley, în timp ce venea cu maşina spre casă. Aşa că fu uimită când, explicând ceea ce se întâmplase, văzu roşeaţa pierind din obrajii lui Walter. Acesta deveni, brusc, atât de încordat, încât Marie făcu ochii mari, uimită. Apoi obrajii lui Walter se umplură de pete roşii. O privi şi mormăi, cu o voce rea:

— Spune-i idiotului să-şi vadă, dracului, de treaba lui!

Făcu un pas înainte şi o înşfăcă cu brutalitate de umeri. Adăugă cu o voce încordată, ca o strună gata să plesnească:

— Ce ai recunoscut în faţa lui?

— Nimic! şopti ea.

Se simţea prea uluită, prea chinuită, prea copleşită şi total vinovată văzându-l cât e de furios. Îşi dădea seama cam ce era în capul lui:

„Afurisitul ăla de puşti, Lindley, a făcut-o să recunoască ceva." Reacţia lui o făcu să-şi dea seama ce se întâmpla, de fapt: *Orice* bănuială la adresa lui putea pune în mişcare forţe care aveau să-l doboare.

Dintr-o dată, durerea deveni de nesuportat. Începu să se zbată:

— Dă-mi drumul! gâfâi ea. Mă doare.

Accesul lui de violenţă încetă tot atât de brusc cum începuse.

Îi dădu drumul, dar o prinse din nou văzând că era în pragul leşinului.

— Te rog să mă ierţi, Marie, bălmăji el încurcat.

Marie rămăsese, totuşi, în picioare, frecându-şi umerii, dar genunchii îi tremurau pentru că simţise toate emoţiile lui, îi ghicise toate gândurile ca într-o adevărată *comuniune de idei.* Aşa numise Carl, cândva, fenomenul înţelegerii simultane; spuse cu voce joasă:

— Nu e nimic de iertat. Am înţeles...

Se opri, pentru că, de fapt, simpla înţelegere nu însemna nimic. Continua să tremure, din cap până în picioare.

— Ajută-mă! şopti ea.

Şi se lăsă în voia lui Walter. Walter o ajută să se întindă pe o canapea. Marie stătea întinsă, iar dinţii îi clănţăneau în gură. Nu se putea opri.

— Cheamă-l pe doctorul MacKerrie. Am nevoie de un sedativ, îngăimă ea.

Walter şovăia; pentru o clipă, Marie se înfurie; era clar că în mintea lui starea ei trecea pe planul al doilea. Walter, cu umerii din ce în ce mai gârboviţi, spuse încetişor:

— Alt doctor, nu Mac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu înţelegi că e urgent?

Walter porni spre uşă, mânat de vocea ei disperată. Se opri şi se întoarse.

— Nu, puse el, şi tonul era cât se poate de categoric. Nu, Mac. Refuz să-l implic în treaba asta.

Marie izbuti să se ridice şi se repezi spre uşă, dând-o de perete.

— Doamnă Gray! strigă ea.

Menajera veni în grabă, de la bucătărie.

— Nu mă simt bine, suspină Marie. Cheamă-l pe doctorul MacKerrie. Îl găseşti în cabana D.

Walter o dădu la o parte.

— Mă duc eu după el, spuse cu voce înceată.

Marie îi zări în treacăt faţa albă ca varul. Walter se grăbi să dispară.

MacKerrie îi dădu un sedativ. Se purtă cu o răceală de profesionist supercompetent. Marie începu să se simtă mai bine şi îi spuse în chip de scuză:

— Cred că afacerea asta m-a cam dat peste cap.

Asta era explicaţia pe care o încropise în grabă, în timp ce zăcea în aşteptare, detestându-se pentru slăbiciunea pe care o arăta.

Doctorul MacKerrie dădu din cap, o mângâie pe creştet şi ieşi zicând:

— Cheamă-mă dacă ai nevoie.

Acum erau din nou singuri. Walter stătea nemişcat, gârbovit, cu o mână la ochi. Părea că i se înecaseră toate corăbiile.

Marie se ridică şi spuse:

— Îmi pare rău.

Încet, încet, Walter îşi îndreptă umerii şi spuse:

— N-am nimic cu tine. Sper că mă crezi. Dar nu mă pot împiedica să spun cu voce tare ceea ce gândesc: tot ce ne lipseşte acuma e o criză de isterie.

La asta, Marie n-avea răspuns. În viaţa ei nu se simţise atât de zdruncinată.

— Pentru prima oară — spuse Walter — încep să înţeleg mai exact ce mi-ai spus în prima zi: că dacă despre o crimă ştiu doi oameni, atunci ucigaşul e sortit pieirii. E adevărat, eu nu sunt un ucigaş, dar pot fi făcut să par un ucigaş. Şi mi-e teamă. M-am gândit în fel şi chip la situaţia în care ne aflăm, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să clachezi.

— De vină e furia ta şi felul brutal în care te-ai repezit la mine. A fost un şoc teribil. Nici nu vreau să mă gândesc că aşa ceva s-ar mai putea repeta vreodată. Pur şi simplu, nu vreau, zise Marie în şoaptă, după care adăugă:

— Şi nu cred că am recunoscut ceva în faţa domnului Lindley.

Îi repetă, cuvânt cu cuvânt, discuţia pe care o avusese cu tânărul avocat. Walter se lumină la faţă. Se întunecă din nou, când ea ajunse la partea în care Lindley sugera că ei doi ar putea avea un copil. Se linişti însă treptat, când auzi care a fost reacţia ei.

Marie căzu din nou pe gânduri.

— Zău, nu cred că Lindley vrea să pună ceva la cale împotriva mea, spuse ea cu convingere. La urma urmei, sunt un client de pe urma căruia va primi nu mai puţin de cinci mii pe an, ba chiar dublu din când în când.

— Asa de mult? se miră Walter.

— Cineva trebuie să se ocupe de toate contractele alea migăloase. Carl mi-a dovedit, cu mult timp în urmă, că nu ne putem permite nici cea mai mică încurcătură sau scăpare.

— Înţeleg, spuse Walter ceva mai liniştit.

Adăugă şovăitor:

— Ce spun acum nu e urgent şi, în plus, n-aş vrea deloc să mă bag în afacerile tale. Am un frate care este avocat şi mă gândesc că, puţin mai încolo, după ce Lindley aranjează totul cu femeile alea, şi după ce reuşeşte să-l declare viu pe Carl din punct de vedere legal, ai putea renunţa la el în favoarea fratelui meu. Ai să te gândeşti la asta? *Ştiu sigur* că el ne va apăra interesele.

— Bineînţeles că am să mă gândesc, zise Marie simţindu-se vinovată şi dornică de a-şi răscumpăra acest sentiment.

După plecarea lui Walter, se lăsă înapoi pe canapea şi o cuprinse, brusc, tristeţea că de acum încolo nu se mai putea bizui pe ea însăşi.

Stătea acolo dându-şi seama treptat că tremurul lăuntric n-o părăsise.

Stătea la pândă.

A doua zi dimineaţă primiră un telefon interurban de la o universitate din est. Li se solicita o mare cantitate de echipament Hazzard pentru un nou proiect NASA Cineva trebuia să meargă acolo, personal, ca să discute toate detaliile. Până atunci, Carl se ocupase de asemenea treburi. După convorbire, şi-au dat seama că existau două posibilităţi: fie se ducea Marie împreună cu unul dintre ceilalţi fizicieni, fie se ducea Walter singur. Nimeni altcineva nu era calificat pentru aşa ceva.

Marie încercă să-l convingă pe Walter, dar el refuză.

— Nu e cazul să plec de aici într-o asemenea situaţie, zise el agitat. Cine ştie ce se poate întâmpla cât sunt plecat. Oricum, e prea devreme să mă apuc de umblat pe drumuri.

— Va trebui să te apuci de treaba asta, dacă-ţi păstrezi postul de fizician şef — replică ea uşor repezit. În plus, ce ai putea tu face aici, ce n-aş putea şi eu?

— Nimeni nu mă poate apăra mai bine decât mă apăr eu însumi, mormăi el privind-o întunecat. Cu atât mai puţin o femeie. Asta o ştie oricine.

— Uite ce e, vrei, sau nu vrei postul de fizician şef?

— Presupun că da.

Se vedea că gândul lui e în altă parte.

— Atunci trebuie să te porţi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Din moment ce eu pot comunica cu soţul meu, eu trebuie să rămân pe loc. Doar nu vrei să-l las aici pe mâna lui Mac?

După-amiază, târziu, îl luă pe Walter pe sus şi-l duse la aeroport. Era atât de înspăimântat încât nici măcar nu-i spuse la revedere; pur şi simplu se îndreptă spre avion fără a privi înapoi.

În drum spre casă, Marie îşi dădu seama ce uşurare era să iasă din atmosfera de teroare pe care Walter o iradia pur şi simplu.

VI

Acasă.

Aceeaşi stare de veselie. În două rânduri se surprinse fredonând un cântecel. Cină de una singură, fericită, şi după aceea se apucă să citească un roman. Redescoperi plăcerea de a citi de dragul cititului.

Puţin după ora nouă se auzi telefonul. Era doctorul MacKerrie.

— Mă întrebam dacă n-aş putea veni să-ţi vorbesc, spuse el.

— Nu s-ar putea şi mâine? întrebă ea. Tocmai mă pregăteam de culcare.

În mod surprinzător, el insistă.

Iată că sosi: un bărbat în toată firea, arătos, de statură mijlocie, cu un zâmbet grav, cu un aer puţin cam prea blând, care nu avea nimic din neînduplecarea lui Carl sau a lui Walter. Marie îl pofti să ia loc pe un scaun, în faţa ei. El se trase mai aproape şi începu să vorbească încetişor:

— După cum ştim, şi după cum i-am spus şi inspectorului de poliţie alaltăieri, tu şi cu mine suntem singurii oameni care au stat de vorbă cu Carl.

Aducerea în discuţie a poliţiei o făcu pe Marie să simtă un fior rece, aproape palpabil, pe şira spinării. Cu preţul unui efort, se simţi totuşi în stare să spună da. Ochii lui albaştri-cenuşii o priveau liniştit.

— Aşa că, în esenţă, tot ce a spus Carl a fost auzit numai de noi doi.

Poc! Mariei îi trebuiră câteva clipe bune să se smulgă din zăpăceala care pusese brusc stăpânire pe ea şi să-şi dea seama că scăpase scrumiera din mână. Realiză că MacKerrie era în faţa ei de-a buşilea, culegând cioburile şi zâmbind în colţul gurii.

— Încă nu ţi-ai revenit, după câte văd, spuse el degajat.

Marie îngenunche lângă el şi încercă stângaci să-l ajute. Gândurile i se învălmăşeau, iar tremurul lăuntric se înteţea din ce în ce.

Pentru o clipă, simţi pornirea de-a încerca să-l înduioşeze, dimpreună cu dorinţa de a-l împiedica să spună mai mult decât spusese.

Era convinsă că el ştie. Carl îi spusese cu siguranţă totul. Începu să îngaime ceva, cum că versiunea lui Carl nu era întru totul demnă de crezare... când, deodată, se întâmplă. Era în

braţele lui. Faţa lui Mac se apropie de a ei, şi buzele lui i se lipiră întâi de obraji, apoi de buze.

— Nu-ţi face griji, şopti el. Sunt de partea ta, dacă şi tu eşti de a mea.

Abia în următoarele minute îşi dădu seama ce preţ i se cerea, dar realiză, ca prin vis, că îl plăcea.

Acesta era simţământul predominant: o amorţeală din cap până în picioare.

După plecarea lui Mac, Marie se trezi la realitate, treptat. Corpul ei îşi revenea încet, ca după o paralizie parţială. Îşi amintea căldura cuvintelor lui şi emoţia intensă ce emana din el. Nici urmă de ameninţare, numai dragoste. Era oare cu putinţă ca frica pe care el i-o provocase să fi fost numai o proiecţie a nebuniei ce încolţea în mintea ei?

Oricare ar fi fost motivul, îşi trădase propriul ei adevăr, codul ei de o viaţă, întregul sens al rezistenţei ei faţă de infidelităţile lui Carl. Stând acolo în întuneric, pierdută în amintiri, se gândea cu groază: n-am mai făcut niciodată aşa ceva.

Fusese sex în culori, trăit de o femeie care până atunci nu funcţionase decât în alb-negru. Se oferise ca cea mai primitivă dintre fiinţe. Prin vorbă şi faptă aproape că-i cerşise dragostea, iar o dată cu ea, protecţia şi grija. Şi, cu toată amorţeala, căpătase ceea ce ceruse, răspunzându-i cu o pasiune nestăpânită. Nici măcar la începutul căsătoriei cu Carl acesta nu reuşise să o facă să simtă cu atâta intensitate. Vinovăţia şi ruşinea o năpădiră din toate părţile, ca apa murdară curgând dintr-un robinet stricat. Întunericul somnului veni să şteargă orice remuşcare.

Dimineaţă, când se trezi, se simţi din nou stăpână pe ea şi se gândi la o soluţie despre care îşi dădea seama că e urmarea unui sentiment de vinovăţie. Totul se terminase. Totul trebuia să rămână secret, adânc îngropat în conştiinţa ei vinovată. Nu trebuia să se mai întâmple. Încă nu ştia foarte clar ce avea să-i spună doctorului MacKerrie. Dar avea să găsească ceva care să-l îndepărteze fără să stârnească resentimente.

Avea conştiinţa încărcată.

Carl îi spusese de mai multe ori: „Draga mea, eşti o mare maestră a celui mai josnic joc femeiesc. Jocul de-a nevoia de ocrotire. În faţa mea te-ai baricadat într-o asemenea poziţie inexpugnabilă din punct de vedere moral, încât am grijă de tine

fără nici o răsplată. Dar într-o bună zi s-ar putea să descoperi că de fapt eşti dispusă să faci orice ca să-ţi satisfaci această nevoie."

Dacă era să judece după noaptea trecută, Marie nu mai avea nevoie să se apere de această sentinţă. Fusese femeie până în vârful unghiilor, cu o disperare pe care nu şi-o bănuise vreodată.

Se îmbrăcă, temându-se de întâlnirea cu Mac, dar pregătindu-se pentru ea, conştientă că era inevitabilă.

Totuşi, până la urmă teama învinse şi rămase în casă, cu uşa încuiată şi storurile trase. Telefonul sună de mai multe ori, dar nu răspunse. Îi spusese doamnei Gray că nu e acasă pentru nimeni.

Stând întinsă în întunericul camerei, Marie încerca să-şi golească mintea de gânduri. Încetase să-şi mai analizeze pornirea de a rămâne ascunsă între patru pereţi. Fusese o reacţie pornită din străfundurile fiinţei ei. Toţi muşchii şi toate celulele ei se împotriviseră ideii de a pune brusc pe cineva în situaţia de a fi respins, contrar tuturor aşteptărilor.

În felul acesta Mac putea să-şi dea seama, treptat, că lucrurile nu mergeau chiar aşa de bine. Deci, când avea să-i spună, în cele din urmă, el avea s-o ia mai uşor.

Rămase acasă şi ziua care urmă. La ora şapte, când o telegramă de la Walter o anunţă că avea să se întoarcă seara următoare, îşi dădu seama că, înainte de asta, trebuia să clarifice situaţia dintre ea şi MacKerrie.

Aşteptă să se întunece şi ieşi la plimbare prin grădină. Un minut mai târziu se auzi un zgomot de paşi şi MacKerrie apăru lângă ea.

— Marie, ce se întâmplă?

Forma nedesluşită a corpului lui se ghicea în întunericul nopţii de vară. Avea o voce îngrijorată.

— Ce se întâmplă e numai din vina ta, zise ea. Eram atât de tulburată, şi n-aveai nici un drept să profiţi de situaţie. Cu atât mai mult cu cât eşti doctor.

Se opriră faţă-n faţă, şi Marie îşi dădu seama că el nu simţea nici părere de rău şi nici vinovăţie.

— Marie, spuse el încet, nu sunt doctorul tău. Când o femeie reacţionează în faţa unui bărbat aşa cum ai reacţionat tu, nu poate să se lepede de el pur şi simplu.

— Te respect, dar nu te iubesc, zise Marie ferm. N-am plecat la vânătoare de iubiţi sau de soţi.

El păru să cadă pe gânduri. Apoi spuse:

— Aş putea să te mai vizitez ca să-ţi spun povestea vieţii mele şi a primei mele căsătorii?

Întrebarea o făcu să-şi dea seama că nu ştia mai nimic despre acest om.

— Povesteşte-mi acum, zise ea.

Povestea căsniciei lui Mac era scurtă. Soţia sa fusese internată într-o clinică de boli nervoase. Nebunia ei era incurabilă. Tocmai din pricina bolii ei, începuse să studieze creierul uman şi fiziologia lui.

— La urma urmei, spuse el, eu sunt chirurg şi nu psihiatru. Orice ar fi Eu-ul, e clar că gândeşte şi funcţionează printr-un mecanism organic ce poate fi disecat. La om, acest mecanism, — creierul —, este suficient de complex ca să rămână, pe viitor, centrul preocupărilor mele în domeniul cercetării.

Marie nu spuse o vorbă. Măiestria lui MacKerrie, în specialitatea sa, era notorie, iar de când extrăsese creierul lui Carl devenise de-a dreptul proverbială. În acelaşi timp, dezinteresul lui faţă de aspectele fiziologice ale bolii nevestei sale ascundea ceva. Poate că era vorba de vinovăţie, dar şi de inconştienţă.

Cântări lucrurile la rece, făcând abstracţie de căldura care emana din el: era clar că doctorul MacKerrie nu vroia să ştie ce simt cei din jurul lui, şi nici din ce motive.

Povestea lui îi oferi argumente suplimentare:

— După câte înţeleg — şi asta n-are nici o legătură cu mine personal — tu te aştepţi ca o femeie cumsecade să se împace cu situaţia în care te afli, să te consoleze şi să trăiască alături de tine ducând o existenţă ştearsă; am înţeles bine?

Dacă sperase să-l tulbure, se înşelase. El răspunse liniştit:

— Speram că mă vei iubi şi mă vei lua aşa cum sunt.

Marie răspunse cu hotărâre:

— Având în vedere poziţia ta aici, cred că am tot dreptul să-ţi cer să promiţi că niciodată nu vei mai încerca să depăşeşti o anumită limită în relaţiile dintre noi. Promiţi?

— Nu.

Refuzul instantaneu îi aminti Mariei de o altă observaţie a redutabilului savant-filozof doctor Carl Hazzard: „Iubito, când

cineva te refuză e clar că se consideră mai tare ca tine. Dacă n-are dreptate, dă-i un brânci şi lasă-l să cadă. Dar dacă are, taci din gură. Cuvintele sunt inutile în faţa unei poziţii de forţă".

Marie se întrebă: *În ce fel se simte Mac mai tare?*

— De ce nu vrei să-mi promiţi? îl testă ea. Dă-mi un motiv.

MacKerrie spuse blând:

— Dacă-mi spui ce te-a făcut să-mi cedezi noaptea trecută, îţi spun.

Era, bineînţeles, imposibil să-i spună că-i era, teamă ca nu cumva să creadă minciuna lui Carl şi că, aflată în starea aceea de spaimă şi confuzie, se dizolvase într-o substanţă lipsită de consistenţă, care cerşea îndurare.

Aşa că repetă:

— Ţi-am mai spus. Ai profitat de o femeie aflată într-o stare de semidepresiune nervoasă.

Linişte.

— Ce ai de spus? insistă ea.

— Marie, vocea lui MacKerrie era calmă, răbdătoare, fiecare bărbat s-a lovit de problema cu care se confruntă o femeie în societatea noastră. Când cedează unui impuls normal, se simte imediat vulnerabilă şi trebuie să justifice faptul printr-o extremă oarecare. Eu înţeleg fiziologia reacţiei tale când ai fost cu mine, şi asta e de ajuns ca să mă mulţumească o dată pentru totdeauna. Las nevoia ta de acum, de a te justifica, pe seama acelor elemente ale convenţiilor sociale pe care, ca savant, am învăţat să le ignor de multă vreme. Faptul că mi-ai răspuns fizic, într-un mod remarcabil, arată că ne potrivim bine. Tot restul e un soi de perdea de fum feminină, genul de lucru pe care, aşa cum am mai spus, femeile obişnuiesc să-l facă. Acum ţi-am răspuns?

Ea se întoarse brusc şi-l lăsă acolo.

Cel puţin i-o spusese.

Restul depindea de cât de mult ştia el.

Adormi cu ajutorul unui somnifer, dar avu parte de un somn agitat, plin de vise.

Nu reuşi să-şi amintească nimic din ce visase.

VII

Walter se întoarse cu avionul în seara următoare. Aduse cu el un teanc de comenzi. Ceea ce dorea, în special, era un întreg grup de utilaje de comandă pentru lucru la temperaturi foarte joase, create cu ajutorul heliului. Unele piese din echipament aveau să coste chiar şi cincizeci de mii de dolari bucata, aşa că totul se ridica la mai mult de un milion de dolari.

Marele succes al călătoriei sale părea să-i mai fi ridicat moralul.

— A fost chiar plăcut să plec, spuse el.

La puţin timp după ce se duse să-şi despacheteze bagajele, sună telefonul. Marie răspunse şi simţi un şoc, auzind vocea lui Mac, încordată şi tulburată, la celălalt capăt al firului.

— Marie, sunt foarte bolnav. Ai putea să-mi chemi un doctor?

Imediat îi veniră în minte o serie de gânduri care nu-i mai veniseră niciodată până atunci. *Crede că Walter şi cu mine suntem amanţi. Ştie că acum Walter s-a întors şi i s-a făcut rău gândindu-se la asta. Mă rog, e depresiunea lui, prostia lui, nu mă priveşte.*

Îşi dădu seama că Mac trebuie să fi făcut dragoste cu ea cu gândul că încalcă domeniul lui Walter.

Dintr-o dată, deveni extrem de nemiloasă şi-i spuse aspru:

— Dacă mă poţi suna pe mine, atunci poţi să-l suni şi pe doctorul tău.

Mac răspunse cu o voce încărcată de durere:

— Am să stau aici toată noaptea, bolnav. Să te gândeşti la mine, da?

— Bineînţeles, spuse Marie enervată şi închise telefonul.

Realiză că Mac s-ar putea să o sune toată noaptea, crezând că Walter e cu ea. Posibilitate ce-i stârni toată frustrarea, neajutorarea şi resentimentele pe care le simţise din cauza acestei situaţii.

...Toţi oamenii aceştia credeau despre ea ceva ce nu era adevărat, şi nu putea face, sau spune, nimic care să-i facă să-şi schimbe părerea...

Scoase receptorul din furcă şi-i dădu drumul pe podea, undeva pe sub masă.

Noaptea trecu fără alte complicaţii.

Pe când îşi lua micul dejun a doua zi dimineaţă, se gândea că *de fapt bărbaţii sunt pierduţi. Sunt prinşi fără speranţă de*

scăpare în problema sexului. În afară de asta, sunt probabil destul de umani. I se părea că făcuse o observaţie importantă, şi de data asta era a ei, nu a lui Carl.

Urmă o zi importantă.

La tribunal, cu puţin înainte de amiază, creierul lipsit de corp al doctorului Carl Hazzard fu declarat „persoană în viaţă".

Dr. Marie Hazzard fu desemnată custodele oficial al creierului, cu recomandarea să folosească toate resursele ştiinţei moderne, şi în special capacităţile şi competenţa Fundaţiei pentru Studiul asupra Creierului „pentru a menţine fragilul fir de viaţă care a mai rămas în faimosul dumneavoastră soţ".

După ce termină pronunţarea, judecătorul, un bărbat solid, plăcut, îi zâmbi prietenos şi spuse:

— Dr. Marie, permiteţi-mi să vă felicit cu ocazia acestei pronunţări istorice. Hotărârea dumneavoastră fermă de a-i conferi doctorului Carl calitatea de fiinţă vie se înscrie în cea mai înaltă tradiţie umanistă a elitei ştiinţifice de azi şi este un triumf personal de etică şi moralitate pentru o femeie.

Pe când ieşeau din sala de judecată, avocatul Lindley mergea alături de ea pe coridor şi-i spuse cu o voce joasă:

— A fost un elogiu neaşteptat din partea onoratului judecător. Va fi citat în toată lumea. O stea de cinema mai poate s-o întoarcă cumva ca să scape dintr-o asemenea situaţie, dar o câştigătoare a Premiului Nobel pentru fizică, nu.

Marie ştia la ce făcea aluzie. Nici vorbă de divorţ: o viaţă publică exemplară, respectarea tuturor regulilor cu scrupulozitate.

Tânărul continuă:

— Şi asta mă face să regret şi mai mult lipsa dovezii că soţia faimosului savant poartă în pântece copilul lui, conceput doar cu câteva zile înainte de accidentul lui prematur. Mai există oare vreo posibilitate să anunţ, în acest sens, presa?

Amintindu-şi reacţia lui Walter la cealaltă discuţie a ei cu tânărul acesta, Marie zise nemulţumită:

— E evident că aţi ajuns să credeţi fanteziile erotice ale soţului meu. Îmi pare rău să vă anunţ, având în vedere grija pe care aţi exprimat-o, că lucrul pe care îl sugeraţi nu e cu putinţă.

— Păcat, dădu el din cap cu regret. Îmi pare rău că l-am speriat pe Walter.

Era o afirmaţie directă şi arăta atâta încăpăţânare, că Marie se gândi, şocată: *Ce pune la cale?*

Dar înainte ca ea să poată vorbi, tânărul Lindley continuă:

— Nu uitaţi, oricare ar fi emoţiile celorlalţi, dosarele unui avocat sunt depozitarele paşnice ale multor lucruri de nepovestit din istoria diverselor familii. Având în vedere că nu e treaba mea să dovedesc vinovăţia cuiva, ci numai să dau sfaturi asupra cursului de urmat, ceea ce ştiu nu e periculos pentru dumneavoastră sau Walter. Nu că aş şti mai mult decât mi-a spus soţul dumneavoastră.

— V-am spus, zise Marie repede, că soţul meu era un bărbat extrem de gelos. Trecea periodic prin asemenea crize şi v-aţi lămuri că este aşa dacă v-aţi consulta cu tatăl dumneavoastră.

Tânărul aprobă imparţial:

— O caracteristică răspândită la unii masculi; ajunge probabil până în epoca omului de Neanderthal.

Marie îşi adună curajul şi spuse pe un ton ca de gheaţă:

— Nu reuşesc să înţeleg de ce veniţi cu o asemenea idee pentru a doua oară.

Bob Lindley spuse pe un ton indiferent:

— Un avocat îi spune clientului ceea ce consideră că este necesar. Sau doriţi să fiţi reprezentată de o altă firmă de avocaţi?

Deci asta era?

Marie oftă. Ceea ce-i spunea el, era că o are la mână, deoarece ştie un secret foarte periculos despre ea. Şi asta însemna că, de acum înainte, numai firma lui avea s-o reprezinte din punct de vedere legal.

Trebuie să fi avut o intuiţie. Poate că ştia despre fratele avocat al lui Walter. Greu de crezut. Şi totuşi, cum altfel se putea explica acest şantaj aproape deschis?

Marie îşi înfrână teama:

— Nu fiţi caraghios, spuse ea degajat. Sunt pe deplin satisfăcută de serviciile dumneavoastră. Să nu mai pomeniţi de prostia asta.

— Dacă asta este dorinţa dumneavoastră, zise Bob Lindley, atunci să considerăm că nu s-a spus niciodată nimic.

Asta avea să fie cam greu, reflectă Marie, întunecată, când se despărţiră după scurt timp. Individul se făcuse înţeles cu

atâta eficienţă, încât ea îşi dădu seama că propriile ei idei din dimineaţa aceea erau nerealiste.

Carl are dreptate — se gândi ea. *Femeile sunt cele care sunt pierdute. Toţi bărbaţii ăştia îşi iau ceea ce le trebuie, în timp ce eu...*

Încă nu reuşea să se decidă asupra ei însăşi. Se *simţea* ca o victimă a circumstanţelor nemiloase.

VIII

La vremea primirii Premiului Nobel, un artist celebru îi pictase pe Carl şi pe ea — portrete separate. La fel ca mulţi moderni, se dovedise incapabil să redea o asemănare reală, dar la Carl reuşise o faţă idealizată cu o tuşă de diabolic în ochi.

Carl fusese încântat. Totdeauna fusese convins că avea o înfăţişare prozaică: corp slab, obraji scobiţi, dar ochi intenşi, arzători.

Acesta era portretul pe care Marie îl atârnă în camera cu creierul.

Timp de câteva zile se tot construise în jurul creierului. Carl îşi exprimase teama că ar putea cădea ceva pe cupola care-l adăpostea. Aşa că se realizase o structură curbă, din oţel, aşezată pe traverse tot de oţel, ce se arcuia protector deasupra lui. Marie era de părere că acum chiar şi unui meteorit rătăcit i-ar fi fost greu să-l omoare.

Trecu o zi, apoi alte câteva.

Marie începu să respire mai uşurată. Presupunea că întreaga agitaţie care urmase accidentului lui Carl continua — poliţia, Mac, celelalte femei — dar cel puţin o lăsau pe ea în pace.

De-ar ţine-o tot aşa!

Într-o zi, la prânz, uşa se deschise deodată şi intră Walter. Surprinzător era faptul că nu se obosise cu formula politicoasă de a-i da un telefon să o anunţe că vine.

Nici nu bătuse la uşă.

Avea buzele strânse şi era încordat.

— Tocmai am stat de vorbă cu Mac, spuse el sumbru.

Marie deschidea gura ca să-l pună la punct pentru felul în care intrase. Acum simţi un junghi.

— Mac? făcu ea slab.

— Mi-a mărturisit că e îndrăgostit de tine şi că are motive serioase să creadă că şi tu îl iubeşti.

Marie se dădu înapoi în faţa luminii sălbatice din ochii lui.

— Nu are nici un motiv, zise ea. Dar de ce e asta o problemă pentru tine?

Walter făcu un pas spre ea, şi înainte ca Marie să-şi dea seama ce are de gând, mâna lui se ridică. Cu intenţia vădită de a o plesni peste faţă.

— Nu încerca să mă aiureşti, spuse el brutal. Noi doi suntem băgaţi în mizeria asta împreună.

Lovitura declanşă un spasm convulsiv în corpul ei şi se lăsă să alunece pe podea, uluită, gândindu-se: *chiar pot să-l las să-mi facă aşa ceva? Ar trebui să pun să-l aresteze.*

Ştia, după slăbiciunea pe care o simţea în interiorul ei, că n-avea să îndrăznească.

— Spune-mi, porunci el, are *cel mai mic* motiv?

Ca prin ceaţă, Marie privi în sus spre un bărbat a cărui faţă lucea de transpiraţie: ochii întunecaţi, mijiţi, strălucitori, nenormali, trup prelung, slab şi rigid. Şocată, realiză că Walter slăbise foarte mult în ultimele săptămâni.

Întregul lui aspect reflecta o subiectivitate extremă şi absorbire în propriile lui simţăminte, iar ei îi transmitea în adâncul sufletului convingerea că se află într-un pericol grav.

Toate acestea îi veniră în minte în fascicule stroboscopice; nu erau chiar gânduri adevărate, ci pur şi simplu o succesiune de senzaţii care în răstimp de câteva secunde îi erodară rezistenţa. Incapabilă să se controleze, dădu drumul, însoţită de lacrimi nestăvilite, poveştii legăturii ei de o noapte cu Mac.

Când termină, Walter se duse la o canapea şi se trânti pe ea. Obrajii i se albiseră. Mormăi într-un târziu:

— Ei bine, *ăsta* e un preţ pe care nu m-am aşteptat niciodată că va trebui să-l plătesc.

— Un preţ pe care să-l plăteşti tu!? zise Marie. Ai înnebunit?

Ridicându-se în picioare, îl văzu scuturând încet din cap. Muşchii de pe faţa lui erau atât de întinşi că părea aproape un străin.

— Marie! îngăimă el. Suntem rudimentari. Asta e presiunea maximă.

— Dar Mac nu te va da de gol niciodată! zise ea. Ai să vezi. E un om bun.

Walter făcu un lucru uimitor. Se lăsă într-o parte, ajunse pe podea şi se încovrigă ca un copil. Alarma pe care o simţise Marie iniţial se transformă în confuzie. Nesigură, păşi spre el, se aplecă şi spuse cu voce stridentă:

— Walter, ce faci?

Drept răspuns primi un sforăit uşor. Nevenindu-i să creadă, se aplecă şi-l întoarse cu faţa în sus.

Dormea dus.

Adevărul o izbi ca o nouă lovitură fizică. Asta era teroare în stare pură.

Se hotărî să nu-l sune pe Mac. Cam după o oră, când Walter dădu semne de trezire, se duse la el şi-l scutură.

El se ridică în capul oaselor, stătu un timp cu ochii la ea, apoi o prinse de mână, o trase jos lângă el şi începu preliminariile actului sexual.

La început fu pur şi simplu o luptă surdă, fără alt sunet în afara gâfâielilor. Undeva, în mintea ei, în timp ce se lupta, se trezi un gând: *„Dar e impotent! Cum vrea...“* După încă un minut, îşi mai dădu seama, la fel de vag, că forţele primitive dezlănţuite în acest bărbat rupseseră în mod evident toate barierele artificiale.

Cu un efort brusc, reuşi să se elibereze şi se ridică în picioare. Înainte să poată fugi, se ridicase şi el şi o prinsese din nou.

Marie reuşi să articuleze:

— Walter, ascultă-mă! Încetează cu prostia asta!

— Suntem vârâţi amândoi în crima asta, şopti el răguşit. Trebuie să te fac să înţelegi asta.

— Eşti nebun? N-a fost nici o crimă.

Câteva clipe această remarcă păru să pătrundă până la creierul lui. Îi dădu drumul. Se uită la ea, cu ochi ficşi şi vag nedumeriţi.

— Marie, zise el, într-o situaţie ca a noastră, o femeie nu poate fi lăsată cu bărbatul cu care nu trebuie.

Se întoarse şi porni spre uşă. Marie ajunse acolo în acelaşi timp cu el.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

O privi cu ochi ficşi, cu o expresie ciudată, goală. Marie, care deschisese gura să spună ceva, o închise la loc. Îşi dădu seama pentru prima dată: *Asta e depresiunea lui nervoasă.*

Păru să fi uitat de ea. Deschise uşa şi se îndepărtă.

Marie îl lăsă să plece, pentru că într-adevăr ajunseseră la un comportament rudimentar; era clar că ceea ce avea să urmeze va depinde de ea.

De îndată ce Walter plecă, îşi scoase rochia boţită şi-şi puse una curată, apoi se îndreptă spre camera creierului. Sosise timpul să afle ce-i spusese Carl lui MacKerrie.

IX

Apăsând butonul albastru câteva minute după aceea, era foarte hotărâtă.

— Carl, mă auzi?

— Marie, m-am gândit la ce mi-ai spus, cum că ai fost bolnavă acum câteva zile.

Îi trebui un moment să-şi amintească despre ce vorbea: era pretextul pe care-l folosise ca să nu se ducă la el, cât stătuse în casă, evitându-l pe Mac.

Aşteptă, împiedicată să-şi ducă la capăt propriul scop de cuvintele lui neaşteptate.

— Şi? — zise ea până la urmă.

— Îmi pare rău să ţi-o spun: nu cred că ai fost bolnavă. Cred că pur şi simplu ai uitat de mine.

— Nu, dragul meu, nu-i adevărat, zise Marie.

Se gândea nerăbdătoare că acum o să-şi mai piardă timpul şi cu asta.

— E caracteristic pentru o femeie, spuse Carl, să-şi piardă respectul pentru un mascul ineficient. Eu acum sunt cel mai ineficient mascul din toată istoria umană, iar tu ai şi început să mă neglijezi. În curând or să treacă zile întregi în care nici n-o să-ţi mai aduci aminte că sunt aici.

Cuvintele lui se potriveau de data asta cu scopul ei, aşa că reuşi să spună:

— Comunicarea dintre tine şi mine este exact subiectul despre care vroiam să stăm de vorbă. Aşa că prima mea

întrebare este dacă i-ai povestit doctorului MacKerrie despre sentimentele tale personale privitor la relaţia noastră intimă.

Linişte; apoi Carl zise:

— Asta-i o întrebare cu substrat.

— Da sau nu?

— Stai puţin. Stai să mă gândesc ce-am zis.

Liniştea se prelungi. În timp ce aştepta, Marie se trezi privind absentă la creier. Stătea acolo în cutia lui transparentă, sprijinit parţial de o altă structură transparentă. De fapt, îşi dădu ea seama, creierul era aşezat şi susţinut exact în poziţia în care ar fi fost, dacă s-ar fi aflat în cutia craniană şi el ar fi stat în picioare.

Când îi veni acest gând, deveni conştientă că ea chiar se uita la creier. Tresări cu un suspin zgomotos şi dădu să se întoarcă cu spatele, dar se opri. În mod deliberat, se uită la monstruozitate. Îl văzu: roz şi gri, cu nenumărate mici volute care se învolburau în ele însele.

...Centrala decizională principală a unei fiinţe umane, poate chiar esenţa umanităţii se afla acolo, împreună cu toate acele mecanisme naturale care acum, sub stres, se mişcau în mod incontrolabil.

Trebuia să se obişnuiască cu ideea că asta era tot ce mai rămăsese din Carl. De mult, îl iubise suficient ca să se mărite cu el. Timp de aproape un an trăiseră ca soţ şi soţie. După ce ea aflase adevărul, a fost totdeauna dispus s-o includă printre concubinele sale. Chiar aşa, îi oferise odată toate serile lui de miercuri.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt atunci când Carl vorbi din nou:

— Da, spuse el.

Îi trebuiră câteva momente ca să-şi amintească la ce întrebare i se răspunsese. Zise:

— Ce i-ai spus?

— Că tu şi cu mine nu mai aveam relaţii intime de paisprezece ani.

— Oh!

Vocea lui Carl pledă grăbit:

— Draga mea, dar e doctor.

— Da, dar nu e doctorul *meu,* spuse Marie stăpânindu-şi mânia. Şi ce i-ai mai spus?

— Păi...

— Spune-mi!

— Marie — ton implorator — te rog nu mă presa aşa. Nu pot face faţă. Adu-ţi aminte, sunt singur aici în întuneric. Am nevoie de simpatia şi înţelegerea ta, nu de furie.

Marie se mai relaxă puţin.

— Bine, dragule. Dar de ce nu-mi spui pur şi simplu totul, şi după aceea să continuăm?

— Mi-e ruşine de o parte din ce-am povestit.

— Spune-mi, te rog. Viitorul comunicării noastre depinde de sinceritatea noastră totală.

— Bine, Marie. Când am analizat situaţia fără ieşire în care mă aflu, mi te-am închipuit acolo, afară, o femeie frumoasă, de numai treizeci şi opt de ani, atrăgătoare, şi eu prins aici în capcană, incapabil să fac sau să văd ceva altfel decât prin maşinăriile astea blestemate. O vreme am fost nebun de gelozie şi de frică. I-am spus lui Mac că eu cred că Walter e cel care m-a ucis, şi...

Deci temerile lor cele mai rele se adeveriseră. Marie simţi o durere interioară teribilă.

— Continuu să fiu relativ sigur că el a făcut-o. Pentru că, după ce tu ai plecat în vizită la părinţi, l-am ameninţat într-un mod pe care nici un bărbat adevărat nu l-ar fi înghiţit de la un alt bărbat. Tu nu poţi înţelege asta, pentru că eşti pierdută în maşinăria mintală a unei femei. L-am provocat şi am căpătat ceea ce ar fi trebuit să ştiu că voi căpăta. Gelozia nu e un sentiment deştept. Fereşte-te de Walter, Marie. E un om periculos.

Marie îşi aminti de silueta lui Walter dormind pe podea şi ridică din umeri. Îşi dădu seama de dispreţul din acest gest şi avu un sentiment acut de vinovăţie, Walter aştepta ca ea să-i rezolve problema. Numai că într-o asemenea situaţie sentimentul de vinovăţie nu avea ce căuta.

Carl vorbea din nou:

— Marie, eşti sigură că totul e în regulă?

— Da, dragule, minţi ea.

— Nu înţeleg, spuse pe un ton plângăreţ. După mintea mea, ar trebui să ai probleme din ce în ce mai mari pe oră ce trece, până ce — BUM! — toată chestia sare în aer.

Nu explicase niciodată ce înţelegea prin acea explozie. Marie nu îndrăznise niciodată să întrebe, de teamă că cea mai măruntă întrebare asupra *acestui* subiect i-ar putea trezi suspiciunile.

Se gândi: *Exact asta ne trebuie acum, să-l apuce o depresiune nervoasă pe Carl.*

Înainte de-a apuca ea să zică ceva, Carl spuse pe un ton de scuză:

— Marie, draga mea, mai am o mărturisire de făcut.

Pe moment, cuvântul o ului; apoi spuse calm:

— Mărturisire?

— M-am tot chinuit cu o mie de gânduri despre inevitabilitatea că, până la urmă, cineva tot o să facă dragoste cu tine, în timp ce eu, mă rog, rămân aici, neajutorat.

Marie nu îndrăznea să sufle o vorbă, de frică să nu spună vreo prostie.

— Aşa că, zise Carl, mi te-am imaginat ca pe-o victimă a nebuniei masculine, care chiar există, Marie; nu mă înţelege greşit. Văzându-te ca o inocentă prin definiţie, mi te imaginam deja trăind o viaţă de prostituată. Ca să fiu cinstit — continuă Carl — m-am tot întrebat cum ar sfârşi totul. Nu dusesem niciodată gândul mai departe de dilema feminină.

Marie aştepta, cu răsuflarea tăiată.

Carl continuă:

— Ceea ce mă îngrijorează este că singurul sfârşit pe care mi-l pot imagina e un fel de criză în urma căreia vei fi omorâtă. Probabil că ar arăta ca o sinucidere.

Lacrimile ţâşniră din ochii Mariei.

Pe tot parcursul acestor săptămâni, undeva în adâncurile minţii ei, existase sentimentul că *era* sortită pieirii.

Acum o spusese şi el.

Carl vorbea din nou:

— Îmi dau seama că m-am înşelat. Mi-am uitat propriile reguli. Fiecare femeie acţionează de pe o poziţie inatacabilă. Poate ai crede că o prostituată, de exemplu, nu are cum să-şi justifice acţiunile. Te înşeli. Are cum. În acelaşi fel, dacă ai avea într-adevăr o legătură cu Walter, ai face-o aşa fel încât el să nu poată găsi niciodată vreo hibă în motivele tale. Am uitat tot timpul că poziţia ta inatacabilă a fost ciudata puritate a frigidităţii. În societatea noastră, o femeie frigidă are cel mai

inexpugnabil statut moral din toate. Dar trebuie să existe un motiv pentru care ai devenit astfel. Aşa cum văd eu lucrurile acum, acel motiv nu se poate afla decât în faptul că, atunci când te-ai măritat cu mine, ai făcut-o pentru totdeauna. Ce alt motiv poate exista pentru faptul că mi-ai rămas fidelă chiar până în clipa asta? Şi uite, în sfârşit, recunosc că mi-eşti fidelă. Poftim, asta te face să te simţi mai bine?

Marie suspină.

Presupunea că acum, redevenind pură în mintea lui, avea să urmeze inevitabila ofertă a pactului de sinucidere în doi.

Difuzorul tăcu pentru un timp; apoi se auzi: „Marie!"

— Da, dragule?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, şi te rog să vii înapoi diseară. Da? Am ceva foarte important să-ţi spun.

Ceea ce o uimea, încă o dată pe Marie, era asemănarea cu trecutul. Invariabil, ciclul fusese acelaşi: gelozie, gelozie nebună, acceptare a purităţii ei şi apoi o declaraţie solemnă, sau o comunicare importantă, care totdeauna se dovedise a fi o ofertă de sinucidere. Carl nu părea să-şi fi dat vreodată seama ce stereotipe îi erau reacţiile în situaţiile astea. De fiecare dată părea să uite că o mai făcuse şi înainte.

Dar se gândi ea: *O să vin înapoi; am să-l ascult.*

Îi promise şi apoi plecă.

X

Pe la mijlocul după-amiezii veni primul sentiment, ascuţit, de alarmă.

Sinucidere! se gândi ea. *Oare ăsta e modul lui de a face o depresiune nervoasă?*

Lucrul se întâmplase de atâtea ori, încât căpătase în mintea ei un soi de normalitate, ceva cu care te puteai obişnui.

Dar nu era normal. Era incredibil de anormal.

Ceea ce o înspăimânta era propria ei inconştienţă. Până şi ceea ce-i spusese lui Carl — pentru a-l calma — acum produsese criza.

Marie se repezi înapoi în camera creierului şi se uită după explozive. Nu găsi nimic.

Apoi cercetă îngrijorată lista de obiecte, substanţe chimice şi materiale pe care Carl le comandase din timp în timp, apoi localiză şi cercetă fiecare obiect în parte.

Nimic.

Adică nimic care să poată fi combinat în aşa fel încât să ajute cuiva să se sinucidă.

Îl căută pe Mac şi-l luă la întrebări fără să-i dea explicaţii. Figura lui blândă deveni gânditoare, dar până la urmă dădu negativ din cap.

— Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că mi-a cerut, acum vreo câţiva ani, să-i spun ce vom face cu creierul lui după ce moare. I-am spus atunci, bineînţeles, aşa cum ţi-am spus şi ţie, că planul nostru este să ţinem în viaţă cât mai multe creiere de savanţi, cât mai mult timp. După cum ştii, n-a fost posibil. Pur şi simplu nu ajungem acolo la timp. Sunt sigur că Dr. Carl nu şi-a imaginat niciodată că i se va întâmpla ceva, atât de repede. Aşa că, nu cred să-şi fi luat măsuri.

Marie, amintindu-şi numeroasele oferte de pacte de sinucidere, spuse gânditoare:

— Era obsedat de întregul concept al morţii. Moartea nu era niciodată departe de gândurile lui. Există vreo modalitate în care s-ar putea sinucide?

Mac nu era omul căruia să-i pui o asemenea întrebare. Spuse pe un ton condescendent:

— Aşa cum stau lucrurile, Carl va trăi probabil o veşnicie.

Ezită, după care spuse serios:

— E o lume dură, Marie şi, în anumite privinţe, sunt un bărbat la fel de dur ca oricare altul. Când văd o femeie luând-o razna, aşa cum faci tu acum, descopăr în mine hotărârea de a face tot ce e necesar ca s-o opresc.

Marie avu o reacţie de recul:

— Ce vrei să spui?

— Îmi pare nespus de rău dacă sunt crud, dar sunt hotărât să fac în aşa fel, încât să te oblig să alegi între mine şi Walter.

Dintr-un motiv necunoscut, Marie nu reuşi să se supere pe el. Trecu pe lângă el fără o vorbă.

Se înseră.

Marie îşi aminti de cartea de aforisme.

Se îndreptă spre camera lui Carl. Mai întâi răvăşi sertarele de la birou, care nu fuseseră atinse până atunci. Apoi se uită pe

rafturile din şifonierul lui, şi până la urmă ajunse la sertarele de la bufet.

Acolo găsi un carneţel de adrese. Nu era ceea ce căuta, dar se opri totuşi să se uite prin el: o formidabilă listă de femei, cu nume şi adrese. În total numără douăzeci şi opt. Majoritatea aveau date vechi notate alături.

Erau probabil amante abandonate din vremuri de demult.

...Ann, Lil, Diane, Esther, Grace, June, Velvet... Marie se opri.

— Velvet! — exclamă ea, pe un ton usturător.

Tocmai îndesa grăbită carneţelul înapoi, în sertar, când zări un colţ roşu al obiectului după care venise.

Înşfăcând volumul, fugi pe coridorul cufundat în linişte, spre propriul ei apartament. Se instală pe un fotoliu, deschise cartea şi citi singurul paragraf de pe pagina întâi:

„Cel mai mare univers neexplorat nu este în spaţiul cosmic, sau pe alte stele, sau în galaxii îndepărtate. Se află chiar aici, între urechile tale, draga mea Marie."

Buzele Mariei se strânseră. Închise cărţulia cu zgomot şi, ridicând din umeri, se uită curioasă la titlul scris pe copertă, cu litere de tipar. Dedesubt, tot de mână, cu aceleaşi caractere era scris: „A fi citit de soţia mea, Dr. Marie Hazzard, numai în eventualitatea decesului meu. Vezi pagina 2."

Ea citise pagina unu. Redeschise cartea. Pagina doi conţinea, de asemenea, un singur paragraf, ceva mai lung.

„Bineînţeles, nu ne putem prevedea viitorul în detaliu, dar mi-a dat prin cap că un om ca mine poate foarte bine să aibă un sfârşit prematur, fie de mâna unui soţ gelos, fie de a unei amante părăsite, fie, — Doamne fereşte —, chiar de mâna Mariei, multândurătoarea mea soţie. Cine ştie ce-o fi fost în tărtăcuţa acestei femei, toţi anii ăştia cât am tot trădat-o... În orice caz, numai ea ar putea avea vreo idee."

Marie se gândi: *Acelaşi Carl dintotdeauna, scrie când e în toiul crizei lui destructive.*

Acestea fiind zise, citi toate grozăviile din cărţulie, aproape auzindu-l pe Carl cum le rosteşte cu voce tare; ştia pe dinafară fiecare rând. Nu se afla în rândurile acelea nici o surpriză. Toate fuseseră rostite de nenumărate ori de-a lungul anilor de vocea sardonică a lui Carl, deşi pe câteva le uitase.

Sperase să afle din cuvintele scrise de mâna lui cum să se descurce cu Carl. Aşa că, înţelegerea faptului că nu poate găsi nimic nou şi că trebuie să se descurce singură, fu o dezamăgire amară.

Cu moralul la pământ, se duse în laboratorul gol şi se apucă de acele pregătiri concrete, fizice, care de obicei ajută în domeniul pur fizic, dar nu au nici o valoare când e vorba să îndepărteze o criză morală şi consecinţele ei. Prima ei sarcină era să instaleze un sistem de televiziune cu circuit închis, între camera creierului şi un anumit loc din apropierea uşii de la intrarea clădirii.

Era destul de uşor de făcut, având în vedere că nu trebuia decât să mute, de colo-colo, nişte obiecte care erau puţin mai grele pentru ea. Monitoarele se aflau la îndemână; laboratorul folosea sistemul de televiziune cu circuit închis atunci când avea de construit echipamente periculoase, făcând treaba cu ajutorul instrumentelor telecomandate.

Instală un sistem de legătură pentru a putea apăsa de la distanţă pe butonul albastru.

Această din urmă treabă nu fu pe-atât de dificilă, cât îi luă mult timp. Nu avea nimic în laborator, din ceea ce-i trebuia, ca să construiască instalaţia, aşa că trebui să facă un sistem improvizat, în atelierul de alături, din câteva piese de bază.

Puţin după ora zece şi jumătate terminase.

Pe când stătea în uşă, respirând aerul curat de afară şi încercând să se refacă puţin după efortul fizic prelungit, îşi aminti o promisiune pe care i-o făcuse lui Walter... la început: că n-avea să întreprindă niciodată nimic, în privinţa lui Carl, înainte de a-l consulta şi pe el.

Avu un impuls de indignare şi vru să igonore promisiunea.

După ce se gândi o clipă, se îndreptă spre căsuţa lui Walter. Apăsă soneria şi o ţinu aşa un minut întreg, înainte de a-şi folosi cheia master, pe care o avea, în calitate de proprietar.

Îl găsi dormind sus, în patul lui. Degeaba îl scutură în toate felurile; îi fu imposibil să-l trezească.

Marie ieşi, clătinând din cap. Se gândi că probabil ăsta era felul în care Walter „plătea preţul": prin somn, prin uitare.

În timp ce se întorcea spre clădirea laboratorului, îi văzu în minte: Mac bolnav şi neajutorat în căsuţa lui, Walter practic în stare de inconştienţă şi Carl, ca un automat, dramatizând

încheierea apoteotică a geloziei sale ciclice. Oameni strălucitori în domeniile lor, competenţi...

Nimic din toate astea nu-i era de folos.

Într-un fel ciudat, asta o liniştea. Însăşi natura mecanică a reacţiilor lor le făcea previzibile; indica un fel de soluţie.

...Dacă frigida Marie s-ar fi dezgheţat, bărbaţii cu trup ar fi încheiat un armistiţiu suspicios, iar bărbatul fără trup ar fi continuat, evident, să facă planuri.

Oare putea Carl să întreprindă ceva?

Asta era ceea ce trebuia să afle, înainte de a se confrunta cu acţiunile pe care trebuia să le întreprindă; totul degenerase într-o bătălie indecentă a masculilor pentru dreptul de a o poseda pe ea.

Intră în laborator şi porni sistemul de televiziune. Cu o mişcare fermă, puse în funcţiune sistemul de legătură care conecta butonul albastru din camera creierului, la o distanţă de peste treizeci de metri.

Privind ecranul monitorului din faţa ei, spuse:

— Carl, am venit.

— Suntem singuri?

— Da. E aproape unsprezece noaptea, adăugă ea.

— Bine. E important să fim singuri, draga mea. Ceea ce am de spus e numai pentru urechile tale.

Aşa cum se aşteptase, Carl îi propuse un pact de sinucidere în doi.

— Ne va duce, împreună, într-un alt plan al existenţei, iubito, unde vom putea fi, pentru totdeauna, adevăraţii îndrăgostiţi care am fost destinaţi să fim. Ceea ce face acest lucru urgent — continuă el —, draga mea, este tristul adevăr că puritatea nu durează, nici chiar la o femeie bună.

Marie era extrem de mirată: *O fi asta vreo chestie masculină, dorinţa de castitate la femeie?*

Era clar, dintre toţi bărbaţii, Carl era ultimul care ar fi avut dreptul să ceară puritate de la soţia lui. Totuşi, acum intrase în panică în privinţa asta... Trebuie să existe ceva în creierul masculin, poate un centru nervos, care cere în permanenţă ca femeia să-i aparţină numai lui.

Îşi dădu seama că simţise asta întotdeauna la Carl şi fusese extrem de prudentă. Faptul că o acuza oricum, arăta cât de puternică, de iraţională era această forţă.

Era timpul să vorbească cu el.

— Nu e cazul să te îngrijorezi, zise ea. N-am de gând să mă lepăd de frigiditate.

— Dar am dreptate. Nu-i aşa că mă iubeşti?

— Nu, dragule, te înşeli. Ai pierdut dragostea mea cu mult timp în urmă, îţi aminteşti?

— Nu-ţi cunoşti propriul adevăr, dulcea mea Marie. Aşa că, mă văd obligat să hotărăsc pentru amândoi.

— Aşa cum ai făcut întotdeauna, zise ea.

Ceva din vocea lui declanşă o alarmă în mintea ei. Se gândi îngrijorată: *Chiar că sună de parcă ar avea ceva pregătit.*

Ascultă cu teamă, în timp ce Carl continuă:

— Marie, ştii, probabil, că nici o fiinţă umană nu poate rămâne mult timp aşa cum sunt eu, fără să ajungă la disperare. Aşa că, atunci când Dr. MacKerrie îmi vorbea despre posibilitatea de a păstra creierul meu şi al tău după moarte, — adu-ţi aminte, când a venit prima oară... În sfârşit, atunci mi-am dat seama că dacă aşa ceva avea să se întâmple, o să fiu practic neajutorat. Când mi-a arătat cum aveau să-mi recreeze vocea, cu ajutorul celor analoage, am montat o serie de încărcături explozive care nu puteau fi declanşate decât de sunetul vocii mele. Am instalat câte o încărcătură din asta în fiecare perete al camerelor din laborator. Crede-mă, iubito, ceea ce voi face acum ne va duce împreună într-un alt plan, adevăraţi îndrăgostiţi pentru totdeauna. Sunt sigur că asta e ceea ce-ţi doreşti de fapt, iubito, aşa că...

Se opri, după care continuă:

— Nu fugi, dragă. E prea târziu. N-ai să ajungi afară la timp. La revedere, iubito, ne vedem pe lumea cealaltă...

Pe când fugea de-a curmezişul grădinii, Marie auzi vocea lui Carl venind de la televizorul montat în spatele peretelui, strigând ceva: semnalul, fără îndoială.

Mecanismul instalat de Carl funcţiona probabil cu oarecare întârziere, pentru că ea izbutise să ajungă în siguranţă, lângă casă, atunci când explozia zgudui capătul clădirii laboratorului, unde se afla camera creierului.

O pală de vânt trecu pe lângă ea.

Marie rămase nemişcată, privind focul cum creste.

XI

La început, mintea îi era goală.

După o vreme începu să-şi dea seama că se adună lume.

Undeva, în depărtare, se auzea sunetul unei sirene de pompieri.

Doar o clipă mai târziu, — sau cel puţin aşa i se păru —, nouă maşini mari intrară urlând pe poartă, una după alta. Oameni în uniformă trecură în fugă pe lângă ea.

De-abia dacă-i văzu.

Avea o viziune.

Cu ochii minţii îi vedea pe Mac şi pe Walter în căsuţele lor; aveau valizele deschise şi-şi împachetau lucrurile.

Viziunea era atât de clară, încât se gândi: *Gata, coşmarul s-a terminat şi cei care l-au făcut să fie un coşmar ştiu şi ei că jocul s-a terminat.*

Dintr-o dată avu o strângere de inimă pentru Walter. Fusese şi el o victimă, ca şi ea?

Nu putea fi sigură, dar credea că nu.

Toţi cei implicaţi îşi dăduseră seama, la un nivel oarecare de percepţie, că ea era vulnerabilă.

Puseseră mâna pe ea. O forţaseră fără milă.

Îi scrise, în minte, scrisoarea lui Bob Lindley, concediindu-l ca avocat personal. În timp ce pe buze îi veneau cuvintele brutale pe care avea să le folosească vorbindu-le lui Mac şi Walter, se trezi cu MacKerrie lângă ea.

— Draga mea Marie, spuse el plin de solicitudine, ţi-am adus un sedativ. Ce groaznic trebuie să fie pentru tine.

Marie se smulse violent la auzul vocii lui. Ca un şoc, îi reveniseră în minte cuvintele lui Carl: „Aparenţă de sinucidere..."

Parcă şi vedea anunţul mortuar: *Supradoză de somnifere!*

Cu voce tare, se răsti la el:

— N-ai decât să-l înghiţi chiar tu, sedativul!

Se feri când acesta încercă să o apuce şi o luă la fugă prin mulţime. Fugind, auzea vocea lui MacKerrie, ascuţită, încordată, disperată:

— Prindeţi-o pe femeia aceea! Are o criză de isterie!

Cineva o prinse şi o ţinu. Ridică privirea şi dădu de ochii lui Walter.

— Marie, — spuse el trist — ce-i cu tine?

În ochii lui era o expresie atât de ciudată, că Marie dădu să se ferească.

— Walter, — îl imploră ea, — pentru numele lui Dumnezeu, Walter, nu mă omorâ!

Mâna lui se strânse mai tare şi cu cealaltă îi acoperi gura.

— E în ordine, draga mea, e numai un sedativ. Doctore Mac — strigă el — veniţi aici! E într-o stare foarte proastă.

Marie se gândi: *Oare nu-şi dă seama? Dacă Mac mă omoară atunci vor fi tot doi inşi care ştiu despre uciderea mea!*

Adânc, în forul ei interior, Marie începu să râdă. Se gândea: *Carl, Carl, jos pălăria! Chiar că ai reuşit să înţelegi fiinţele umane.*

Brusc, îl muşcă pe Walter de mână cât putu de tare. Şi-i dădu brânci din toate puterile.

Era ca şi cum ar fi împins într-un perete. El continua s-o ţină bine.

— Marie — făcu el dojenitor — Marie!

În starea ei de inconştienţă, auzi vocea rătăcită a doctorului MacKerrie întrebând:

— Dar cum aţi ştiut amândoi? Aşa de repede? Fiecare separat? De ce?

De ce devenise necesar să fie distrusă? Prin ce logică o ştiuseră amândoi? Era un tip de înţelegere specific masculilor? Era groaznic să mori şi să nu ştii de ce.

Cu aceste gânduri alunecă în întuneric.

XII

Îşi reveni.

Bucurie.

Sunt vie, se gândi. *O, Doamne, sunt încă în viaţă.*

Marie deschise ochii şi privi faţa blândă a doctorului MacKerrie. Privirea îi alunecă pe lângă el, văzu că se afla în propriul ei dormitor şi că era ziuă. După doar câteva clipe, îl privi pe Mac din nou, acum cu teamă.

— Marie, — zise MacKerrie, — ţi-a apărut iar expresia aceea îngrozită pe faţă. Linişteşte-te! N-ai nimic de care să te temi. Walter şi cu mine te-am acoperit complet.

Ea nu auzi decât prima parte din ceea ce spusese el; din cuvintele lui de pe urmă nu pătrunse la ea decât liniştirea; atât.

Începu să se simtă nu chiar la adăpost, dar mai în siguranţă.

Dintr-o dată întrebă:

— Ce-aţi acoperit?

Se aplecă asemeni unui conspirator şi spuse cu voce înceată:

— Walter şi cu mine am ieşit la auzul exploziei şi cred că amândoi am realizat imediat ce făcuseşi. Ar fi trebuit să-mi dau seama, atunci, după-masă, când m-ai chestionat, că toată treaba asta începe să te depăşească.

Trebuie să fi apărut o expresie înspăimântată pe faţa ei, pentru că el spuse repede:

— Totul e în regulă. Ai să vezi.

Marie fusese pe punctul de a nega existenţa vreunui lucru care să trebuiască acoperit, şi aproape-şi muşcă buzele din pricina efortului de a păstra tăcerea.

Până la urmă, întrebă:

— Cum m-aţi acoperit?

Scoseseră mecanismul de telecomandă şi circuitul de televiziune înainte ca pompierii să ajungă acolo.

— Monitorul din camera lui Carl era practic terminat — povesti Mac. Aşa că l-am aruncat în camera cu vechituri. Când am vorbit cu Carl...

Marie se electriză.

— Carl! — gâfâi ea.

— Ai uitat de acoperişul de metal pe care ne-a pus să-l instalăm, — zise Mac împăciuitor. A deviat unda de şoc a exploziei. A fost ca şi cum ar fi prevăzut din ce direcţie avea să vină. Oricum, a promis să nu spună nimic.

Marie, stând întinsă acolo, făcu un aforism propriu: „Genul de bărbat care-i oferă iubitei lui un pact de sinucidere în doi, de obicei ocheşte foarte bine când trage spre ea şi foarte prost când trage spre sine".

Se înfurie. *A, le-a promis, da?* Dar nu o spuse tare.

În ea se amestecau prea multe sentimente şi incertitudini ca să mai poată vorbi.

Acum era clar că Mac şi Walter credeau că o salvaseră noaptea trecută, împiedicând descoperirea faptului că ea încercase să comită o crimă.

Ceea ce era uimitor era că cei doi făcuseră echipă ca să o salveze. Să fi avut faptul ăsta o semnificaţie specială?

Privi în sus, la Mac.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea cu voce răguşită.

— De la mine n-ai să mai auzi argumente egoiste, — răspunse el. M-ai convins.

Te-am convins că ce? — se gândi Marie. *Că ce?*

Acum, ştiind despre Carl că e viu, se simţea vulnerabilă, dar până la ce punct, încă nu-şi putea da seama. Mac nu dădea nici un semn că ar avea de gând să se retragă.

— Unde-i Walter? — şopti ea.

— Aşteaptă afară. Am să-l trimit înăuntru.

Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Nu-ţi face griji. Ai să capeţi prăjitura, şi poţi s-o şi mănânci.

Un minut după aceea uşa se deschise şi intră Walter. Se trânti lângă pat şi pe faţa lui apăru un zâmbet uşor.

— Trebuie să-ţi fac o plecăciune, zise el. Asta chiar că ţi-ar fi rezolvat problema, nu?

Marie îl privi cu ostilitate infinită.

— Dar, continuă Walter, după ceea ce mi-a spus în noaptea în care m-a acuzat, aş fi preferat să rămână în starea asta; viu, incapabil să funcţioneze. Aşa că, deşi era periculos pentru mine chiar şi în starea asta, n-am mai avut de gând să-i mai fac şi altceva.

În ceea ce o privea pe Marie, resentimentul făcea loc neînţelegerii. Nu reuşea să înţeleagă ce vroia el să spună.

— Când mi-am dat seama, zise, că impotenţa mea nu te ţinea la adăpost de alţi bărbaţi, pur şi simplu am aşteptat ocazia şi am dat cu maşina peste el.

Marie simţi cum se strânge sub cearşaf.

— De ce recunoşti asta în faţa mea? — suflă ea.

— Acum suntem în aceeaşi barcă, — explică Walter. E destul de greu să-ţi imaginezi că unul dintre noi l-ar putea da de gol pe celălalt.

Deci nici el nu avea de gând să se retragă.

— I-ai spus lui Mac? — întrebă ea.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui. După ceea ce s-a întâmplat aseară, noi doi am ajuns la o înţelegere.

Scutură din cap, uimit.

— Ai fost teribilă cum ai forţat un deznodământ rapid în chestia asta. Ai încredere în femeie... spuse el tolerant.

Marie, care fusese forţată de fiecare dată când făcuse o mişcare, simţi acut inutilitatea cuvintelor.

— Gândeşte-te, — continuă Walter, — ieri mă aflam în stadiul în care doar mă jucam cu ideea de a face dragoste cu nevasta lui Carl. Îţi aduci aminte?

Marie îşi aminti lupta disperată pe care o câştigase.

— Simţeam că-mi va da o mare satisfacţie, — zise Walter, — după ce Carl mă acuzase aşa cum o făcuse. Dar după aceea m-am gândit, în cursul după-amiezii, şi am hotărât că nu vreau asta. Pe urmă...

Îşi desfăcu braţele, zâmbind larg.

— După cele întâmplate aseară, Mac a insistat să fiu de acord să te împărţim.

Pauză. Marie se făcu mică de tot:

— Mac a fost de acord să faceţi *asta?* — întrebă ea.

Walter o privi cu ochi strălucitori.

— Aşa cum văd eu lucrurile, — spuse el încet, — tu simţi ceva pentru bărbatul ăsta. Nu ştiu precis ce şi cum, dar ceva este. Îmi închipui că ai putea să intri într-o relaţie cu el.

Marie începea să-şi revină, să-şi recapete rezistenţa. Walter probabil că îi văzu ochii, fiindcă ridică mâna repede:

— Stai! — zise el. Mi-am dat seama imediat că Mac era teribil de agitat şi, bineînţeles, că n-ai să fii de acord şi, în afară de asta...

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Mă tem că scumpa mea soţie m-a scârbit definitiv de femeile care au legături cu alţi bărbaţi.

Se opri. Expresia i se înăspri.

— Nu-l pot lăsa pe Mac să afle asta. Deci, să ne-nţelegem — tu şi cu mine. Poţi să fii a lui, dar nu care cumva să laşi să-ţi scape, vreodată, că nu ai fost şi a mea. Altfel...

— Ce-ai să faci? — întrebă cu voce scăzută.

Privirea lui Walter deveni şi mai dură.

— Voi spune că am fost amantul tău. Voi spune că am plănuit împreună asasinarea lui Carl. Voi jura că tu m-ai târât în toată povestea asta.

Se opri. Făcu un efort să înghită.

— Ai înţeles? — întrebă printre dinţii strânşi.

Marie avea aerul că se află la mare distanţă. Pe ochi i se aşternuse o ceaţă, asemănătoare norilor care se interpun între privirea cuiva şi obiectele îndepărtate. Îi era imposibil să rostească ceva, dar îşi amintea unul din aforismele pe care le citise în cartea lui Carl:

„Un bărbat are nevoie de multă energie pentru a-şi aduce în pat o femeie frigidă şi are nevoie de încă şi mai multă energie pentru a o face să rămână acolo. Totuşi, din când în când, o astfel de femeie reuşeşte să ajungă într-o fundătură sentimentală, aşa încât nu mai are nici o alternativă. Mă tot întreb cum aş putea s-o aduc pe Marie într-o asemenea stare, dar nici măcar nu încerc să-mi imaginez de câtă energie aş avea nevoie."

XIII

Trecuse o lună.

Se trezi în plină mânie. Marie rămase în pat nemişcată, conştientă că pielea i se inflamase şi că, pe dinăuntru, avea un fel de corp străin şi dur, un amestec de resentimente şi emoţii. Îi înţepeniseră muşchii, se afla într-o stare de tensiune. Avea sentimentul rezistenţei şi, totuşi, se simţea neajutorată. Era cuprinsă de mânia unui prizonier, a unei forţe prinse în cursă şi — ei, da, se gândi ea — a unui sclav.

Un sclav nu trebuie să-şi manifeste furia, nici chiar atunci când ceilalţi îşi bat joc de el.

Marie se îmbrăcă, cu nerăbdare. Pe când se machia, încercă pentru prima dată să-şi destindă muşchii înţepeniţi din jurul gurii.

Se gândi, neliniştită: *Trebuie să fiu atentă. Dacă mă urâţesc, nu voi mai prezenta nici o atracţie, iar Mac mă va părăsi. Şi-atunci cine ştie ce se va mai întâmpla?*

Gândul ăsta îi venise absolut întâmplător, astfel încât trecură câteva clipe bune până când reuşi să înţeleagă toate implicaţiile situaţiei. Apoi...

— O, Doamne!

Ironia sorţii o obliga să folosească toate trucurile feminine binecunoscute, pentru a menţine situaţia exact aşa cum era: farduri, saloane de cosmetică, masaj.

Da, cursa era absolut perfectă.

După o analiză scurtă şi amară a realităţii, răsfoi cartea de telefon, găsi numărul unui salon de cosmetică din Beverly Hills şi stabili să se ducă acolo în dimineaţa următoare.

Pe urmă, îşi reîncepu cercetarea şi analiza progresului făcut în anumite domenii. Fiecare parte a echipamentului comandat de clienţi prezenta dificultăţi speciale de construcţie.

Walter veni lângă ea. Spuse:

— Va trebui să-l întrebăm pe Carl în legătură cu asta.

Pe când Walter explica dificultăţile în termeni tehnici, Marie îi urmărea cu atenţie expresia feţei. Era atât de calm, atât de obiectiv, părea să accepte atât de uşor întreaga situaţie.

Se gândi, mirată: *Oare de ce continuu eu să fiu atât de tulburată de situaţia asta? Nimănui altcuiva nu pare să-i pese.*

Îl asculta pe Walter cum expune problema, constata ce nu remarcase el în tot procesul pe care-l descria — de ce câmpul nu putea fi reversibil în condiţii de superconductibilitate — şi aproba liniştită din cap, spunând:

— O să-l întreb pe Carl.

În zilele acelea, ea nu propunea niciodată soluţii. Asta era o treabă de bărbat.

Bâzâitul surd, al activităţii din laborator, se întrerupse brusc în momentul în care Marie închise, în urma ei, uşa izolată fonic de la camera creierului.

Mac era acolo.

Se întoarse spre ea şi-i spuse vesel:

— Pe-aici totul e grozav. Are cel mai sănătos creier din lume. Oricum, ne va supravieţui tuturor. Vrei să vorbeşti singură cu el?

— Da.

Mac se îndreptă spre uşă, dar se opri în prag:

— Ne vedem diseară? — întrebă el.

— Desigur.

Vocea ei era destul de tăioasă. Ce altceva putea face? Pentru ea nu mai exista scăpare.

Se întoarse şi-l privi plecând, dintr-o dată curioasă. El ieşi din cameră, privind înapoi, fiecare mişcare şi fiecare muşchi al trupului său, puternic, de chirurg, păţind că exprimă un sentiment de acceptare.

Hotărâse să se întâlnească cu ea lunea, miercurea şi vinerea. În celelalte seri, dispărea devreme şi nu reapărea la amiaza zilei următoare.

Firește, Mac era convins că Marie îşi petrece nopţile de marţi, joi, sâmbătă şi duminică cu Walter, dar era interesant că nici măcar o singură dată nu rămăsese prin preajmă, pentru a constata că lucrurile nu se petreceau deloc aşa.

Absenţa lui părea o dovadă permanentă că prezenţa lui Walter continua să fie, pentru Mac, ca un cuţit dureros, înfipt într-un punct vital.

Marie se gândi: *Nu am decât o singură satisfacţie în toată afacerea asta: faptul că, într-un fel, el fierbe la foc domol.*

În timp ce apăsa pe buton, simţi din nou, bine înrădăcinată, furia aceea intensă, pe care nici un raţionament nu o putea schimba.

Exact la fel ca ieri.

Ca alaltăieri şi ca săptămâna trecută.

Se gândi: *Sunt la fel de pierdută ca şi Carl.*

La fel erau Walter şi Mac.

Toţi se mişcau împreună prin spaţiu, undeva, dincolo de orbita planetei Marte, cel puţin.

Se îndreptau spre marea noapte a universului.